

CUỘC ĐIỀU TRA 2

Thanh tra

A-Ta-nhi

CHIẾC MÁY ẢNH
KHÔNG CẢNH
MÀ BAY

Thanh tra
Ca - Ta - Nhí

NGUYỄN MẠNH TUẤN

Thanh tra
CA-TA-NHÍ

CHIẾC MÁY ẢNH
KHÔNG CÁNH MÀ BAY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

**CHIẾC MÁY ẢNH
KHÔNG CẢNH
MÀ BAY**

1. **KHÔNG CÒN DẤU VẾT**

Đang buồn vì bài kiểm tra toán lẽ ra được 10 điểm, do cách giải không gọn, cô giáo Hồng chỉ cho 9, tiếng chuông báo tan học đã ngắt từ lâu, các bạn đã ra hết khỏi lớp, Minh Nhi vẫn lừ đừ như bị cảm nắng chưa muốn rời khỏi chỗ ngồi. Mặt chú chảy xệ, nhăn nhúm. Đối với chú, điểm chín trong môn toán coi như điểm kém.

- Này Minh Nhi ! Từ dưới cầu thang, Phúc Hình chạy ngược dòng các bạn đang đi xuống với vẻ hốt hoảng, ủa vào cửa lớp

hét thất thanh : Minh ! Thầy Đại bị công an bắt hay sao ấy !

Bộ mặt ủ rũ của Minh Nhi như được bùa phép hóa giải, tỉnh ra rất nhanh. Từ sau vụ cái máy tính, Minh và Phúc trở nên đôi bạn tri kỷ, gắn với nhau như hình với bóng.

- Theo tớ... Phúc nắm tay Minh kéo ra khỏi lớp : Tớ thấy mấy người công an đi vào khu phòng thí nghiệm và truyền thống, sau đó họ đưa thầy Đại lên văn phòng hiệu trưởng.

Vừa tất tả theo Phúc xuống cầu thang, Minh vừa lầu bàu :

- Nhỡ mấy chú ấy đến làm việc gì đó thì sao ?

- Chắc chắn không phải chuyện bình thường vì mặt thầy Đại kỳ lắm...

Bây giờ thì tầm vóc chim chích của Minh Nhi lại nhanh nhẹn hơn Phúc to con. Cả hai cùng buông quai cặp khỏi một bên vai trông có vẻ ngang tàng, cầm đầu chạy về phía khu phòng thí nghiệm và truyền

thống, nơi còn đang tụ tập hàng trăm học trò lẫn thầy, cô giáo với những tiếng bàn tán ồn ào.

Phúc cậy sức cổ len lách mở đường cho Minh tiến theo về phía cửa phòng thí nghiệm đang chặt kín người.

- Thăng nhóc này xô đẩy gì thế ? Một nữ sinh áo dài xinh xắn đeo kính cận cao hơn Phúc cả cái đầu cúi gắt đẩy ngược một cú rất mạnh, khiến Minh ở phía sau mất thế ngã bệt xuống đất, đau méo mặt.

Phúc tức giận sừng sộ :

- Muốn chơi với thằng này hả ? Thấy cô gái tránh đi, Phúc lại hăng hái mở đường bằng lối chen thực mạng, miệng tia lia :

- Thầy Đại trước là chủ nhiệm lớp tôi, tôi phải vào gặp.

Thấy một anh học trò lớp 9 ở trong len ra, Phúc vỗ vập hỏi :

- Thầy Đại bị bắt hả anh ?

Cậu kia càu nhàu :

Chỉ mất cái máy chụp hình mà chen nhau nhậu xỉ.

Minh hiểu ra sự việc. Mức độ xúc động trong chú giảm xuống phần nào, nhưng sức lôi cuốn của một vụ "hình sự" vẫn tiếp tục hút chú vào bên trong vòng người. Ai lấy chiếc máy chụp hình ? Thầy Đại sau việc chiếc máy tính lần trước đã được điều khéo sang trông coi hai phòng thí nghiệm và truyền thống. Liệu thầy có bị chịu trách nhiệm ? Đầu óc Minh đang nảy ra những câu hỏi thì Phúc ở phía trước bị khựng lại, khiến Minh cũng khựng theo.

- Làm sao thế ? Giọng Minh mếu mếu vì các bạn ở trong ùn ra, ngoài day vào ép đến nghẹt thở. Phúc càng cố "mở đường" càng đuối hơi.

- Phía trước toàn bọn con gái, không chen được. Cậu có dám chui dưới chân không ? Hay chui đại đi.

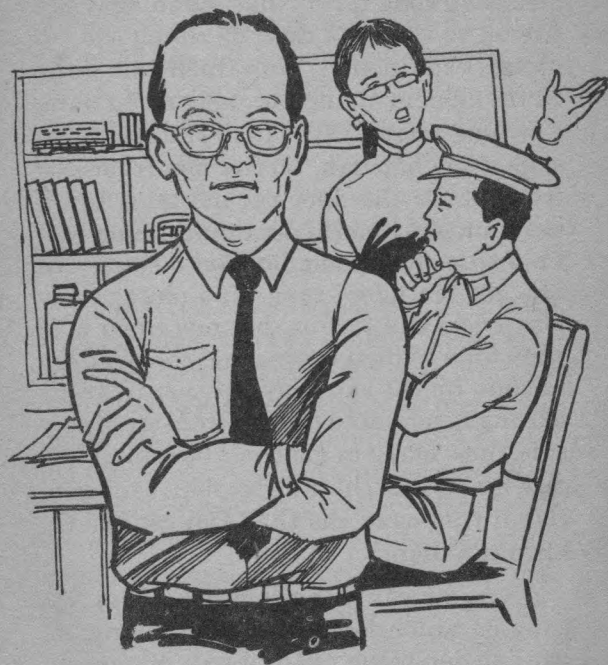
Thấy bạn hùng hổ mô hôì mô kê nhể nhại, sẵn sàng "chui", Minh đang méo mặt cũng phải bật cười.

Phúc tướng Minh đồng tình, ngồi thụp xuống định chui thật thì may sao, thầy Tôn tổng giám thị từ trong phòng bước ra. Cái uy của thầy cứ như uy Thiên Lôi. Vừa thoáng thấy cặp mắt kính dày cộp gọng đôi môi giả xuất hiện, đám đông học trò lớn nhỏ đang chen chúc như nêm đã tự dãn rộng ra và thầy cứ thế bước đi.

- Tuýt tờ ruýt... Ra đến sân, thầy Tôn mới rút chiếc còi trong túi ra, đưa lên miệng thổi một hồi đánh dài đầy vẻ giận dữ rồi hét: Giải tán hết. Tan học cả giờ rồi mà vẫn tập trung ở đây làm gì? Trục nhật đâu, ghi hết tên lại cho tôi, ngày mai bắt nghỉ học làm kiểm điểm.

Trong lúc các trò khác sợ hãi nhao nháo tản ra thì Phúc, Minh lại len lén lách vào.

Trong phòng, bên bàn làm việc, cô Khánh hiệu trưởng và thầy Đại đang ngồi im lặng, bốn người công an trẻ đang xem xét những dấu vết quanh phòng. Minh nhìn lên tủ kính cao gần sát trần nhà nơi để những dụng cụ thí nghiệm loại đắt tiền và một số hiện vật quý của phòng truyền

thống. Quả nhiên, chiếc máy ảnh đã biến mất. Chiếc máy ảnh Ni - kon vốn là của một học sinh cũ của trường, nay là chuyên viên điện toán công tác ở Nhật, nhân ngày hội trường về tặng. Nó được để chung chỗ với những kính hiển vi, kính thiên văn, dụng cụ thí nghiệm quang học, máy chiếu phim 8 ly, ống nhòm, vân vân... Thứ nào cũng sang trọng hấp dẫn. Có thứ nhà trường tự trang bị. Có thứ được các nơi tặng. Chiếc máy ảnh gần như chỉ được dùng trưng bày. Phía trước luôn luôn đặt tấm biển mi - ca nhỏ ghi tên người tặng. Vào những ngày long trọng của trường, bất ngờ thiếu máy chụp hình cô hiệu trưởng mới cho phép lấy ra chụp rồi cất vào ngay. Giờ vật lý, trong bài quang học, dính tới máy ảnh, chiếc máy cũng được mang ra giờ trước học sinh, thầy giáo hướng dẫn chỉ từng bộ phận bên ngoài rồi lại trao ngay cho thầy Đại cất vào tủ, khóa cẩn thận.

Vào giờ vật lý thực nghiệm, Minh Nhí cũng đã nhiều lần ngắm nghía những đồ vật hấp dẫn trong ngăn tủ này. Nhưng chỉ ngắm bên ngoài vì lớp chú chỉ học toàn

những thí nghiệm đơn giản từ những giáo cụ trực quan thô sơ bày ngay bên ngoài. Mới lớp sáu mà ! Lớp sáu thì còn lâu mới dính tới điện học, quang học để có dịp sờ vào những đồ cao cấp. Nhưng nhìn thì tha hồ. Từ lâu, chú đã ngắm nghía chiếc máy ảnh và ước ao giá như mình có... Bây giờ, tại "chỗ ở" quen thuộc đó chỉ còn lại mỗi tấm mi - ca với dòng chữ xanh khắc chìm : *Trò Nguyễn Nhật Tân lớp 9A1, niên khóa 1978 - 1979, kính tặng trường.*

Thầy Tôn sau khi giải tán được đám đông học sinh, cau cau trở vào. Tiếng giày rầm rập của thầy làm Phúc giật mình đá chân Minh báo hiệu. Đang lúng túng nhìn quanh tìm lối thoát, Minh bỗng phát hiện qua cửa thông sang phòng truyền thống có hơn chục học sinh đang ngồi ở bàn dài giữa phòng như chờ họp. Chú liền kéo luôn Phúc lao nhanh qua ngồi lẫn với số đó. Lúc yên chỗ rồi, chú mới nhận ra mình vô ý khi quanh hai đứa toàn các anh chị học lớp trên to lớn cổ cò, mà mặt ai nấy đều tỏ ra lo lắng, ỉu xiu. Minh và Phúc đâm hồi hộp. Bỏ đi

ngay thì lộ, ráng ngồi lại thì quả là... mạo hiểm.

Thật may, thầy Tôn không để ý gì sang phòng truyền thống mà ngồi ngay xuống chiếc ghế cạnh cô Khánh, lắc đầu nói :

- Loạn tất cả dấu vết thế này, có nghiệp vụ trời cũng chào thua thôi.

Viên trung úy công an còn trẻ, gương mặt sáng sủa, tầm vóc cao lớn chừng đứng đầu nhóm điều tra cũng kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên bàn :

- Có thể khẳng định chắc chắn : chỉ học sinh trong trường lấy, và lấy trong giờ thực hành thí nghiệm vì tuyệt nhiên không có dấu vết nào chứng tỏ phòng và tủ bị kẻ gian cạy khóa. Cái khó là thầy Đại cũng không biết mất vào lúc nào trong bốn tiết học, và suốt bốn tiết học với bốn lớp, gần hai trăm học sinh ra vào đã làm nhiều hết dấu vết kẻ gian như vân tay, dấu chân, vân vân...

Thầy Đại ngược đôi mắt lo lắng về phía viên trung úy :

- Liệu còn cách nào tìm ra thủ phạm ?

Viên trung úy đắm chiêu :

- Không hẳn là không có cách, nhưng đây là một vụ nhỏ... Chừng như sợ những người trong cuộc hiểu lầm là mình muốn né tránh trách nhiệm, anh liền nấn lại : Hãy cho chúng tôi một thời gian tìm hiểu thêm rồi mới có câu trả lời.

Cô Khánh khuyến khích :

- Đây là lần đầu tiên trong trường xảy ra vụ mất cắp táo tợn thế này. Rất mong các anh bằng mọi cách tìm cho ra thủ phạm. Không lẽ cả trường đều biết chuyện, vụ việc lại buông xuôi.

Thầy Tôn nói nhỏ :

- Anh có thể tra hỏi riêng nhóm các em khả nghi tôi đã bắt tập hợp ở phòng bên.

Đang dỏng tai nghe lỏm, Minh Nhí giật thót tim, thì thào vào tai Phúc :

- Chúng mình chui đúng chỗ chết rồi.

Phúc Hinh mũi vô tư :

- Đồ nhát như cáy. Thầy Tôn xin lỗi chú công an, sao mình phải sợ ?

Minh lừ mắt :

- Tai cậu điếc. Thầy nói những người ngồi ở phòng này là nhóm bị nghi.

Phúc hoảng hồn chồm đứng dậy :

- Thế thì chuẩn lệ đi.

Vừa lúc đó, ở phòng bên, viên trung úy công an nói :

- Không cần thiết. Bây giờ, càng tra hỏi các em, vụ việc càng thêm rối. Cần phải để trường học trở lại không khí bình thường. Im một lúc, viên trung úy nói thêm : Tập hợp các em khi sự nghi vấn còn chưa có cơ sở thật ra là điều không nên vì dễ gây xúc phạm.

Cô Khánh liền đưa mắt cho thầy Tôn :

- Thầy cho các em về.

Phúc và Minh nhanh như sóc lao ra trước tới cửa sau để chuẩn. Nhưng thầy Tôn như có phép thần thông đã đứng sừng sững ngay trước mặt :

- Tất cả được về, riêng hai em Phúc và Minh ở lại.

Đám học trò lớp trên được giải phóng, lăm lăm đứng dậy lần lượt ra khỏi phòng, chỉ còn trơ lại hai chú nhóc ngồi díu bên nhau, nen nét hướng ánh mắt lo sợ về phía thầy tổng giám thị.

Thầy lừ lừ tiến lại, một tay theo thói quen rờ rờ trong túi áo, rồi rút phất ra chiếc còi :

- Ai cho phép các em vào phòng.

Phúc lí nhí :

- Thưa thầy.... bọn em tò mò...

- Tôi đã cấm không được bén mảng rồi kia mà ? Có biết những trò vừa rồi vì sao bị ngồi lại không ?

Minh ấp úng :

- Thưa thầy, không ạ. Thấy thầy không nói gì, Minh nói thêm : Chúng em chỉ tò mò...

Thầy Tôn véo tai Minh hơi xéch lên :

- Đây không phải cái máy tính đâu mà quen mui thấy mùi ăn mãi nghe. Cả hai cố

ý trái lời thầy, cùng ngồi lại viết bản tự kiểm điểm trong một giờ.

Phúc nhăn nhó :

- Thưa thầy, đã hơn mười hai giờ, chúng em đang đói.

Thầy Tôn gắt :

- Đói sao còn ở lại "tò mò". Không viết xong kiểm điểm, không em nào được ra khỏi đây. Tôi sẽ ngồi ở phòng bên chờ, rõ chưa.

Dứt lời, thầy cẩn thận chốt hết các cửa ra vào rồi mới bước sang phòng thí nghiệm, đóng cửa đánh sầm.

Đợi cho tiếng giầy thầy im hẳn, Phúc mới cười mở cặp lấy ra hai cái bánh giò bị ép bẹp dí chảy ứa nước mỡ ra ngoài lớp lá gói ướt nhẹp, đưa Minh một cái :

- Sao mà hay quá vậy ? Minh sáng mắt lên.

- Hà, hà... Thế mà cũng là thanh tra. Phải biết đoán chừng mọi điều có thể xảy

ra chứ. Bây giờ thì tha hồ ngồi phạt... Kiểm điểm cái bánh này trước đã.

Minh phì cười vừa bóc bánh vừa nói với bạn :

- Chúng mình sẽ thi với mấy chú công an xem ai tìm ra thủ phạm trước nhé !

Phúc ngoạm một miếng hết nửa cái bánh giò, nghe Minh nói, vội quay lại, chiếc trứng cút trắng bóc còn mắc ở cửa miệng :

- Nhưng chẳng có dấu vết gì thì sao ?

Minh nghiêm mặt :

- Chúng mình phải tìm bằng được để giúp thầy Đại.

Phúc giơ tay đập vào tay Minh cái bộp :

- Nhất trí, thưa thanh tra Ca - ta - nhĩ. Tôi luôn luôn có mặt trên từng cây số với thanh tra.

Cả hai bắt tay nhau lắc mạnh, đầy vẻ trịnh trọng, quên rằng miệng mỗi đứa còn dính đầy bánh giò.

2.

KHỞI ĐẦU GẶP... XUI

Ăn xong chén cơm thứ ba, vừa buông chén buồng đũa, nghe tiếng huýt gió quen thuộc từ ngoài phố vọng vào, Minh Nhi vỗ uế oai đứng dậy, định lảng ra cửa.

Thoáng thấy thái độ khác thường của cậu con trai, bà Đức hỏi :

- Định đi đâu hả ?

Hà, chị ba, hơn Minh hai tuổi đang học ở lớp 8 vội nói :

- Hôm nay đến lượt Ca - ta - nhí rửa chén đồ nghe.

Từ sau vụ tìm ra thủ phạm lấy cái máy tính của Mi Trái Banh, bạn bè ở lớp, người thân ở nhà quen gọi Minh là thanh tra Ca - ta - nhí. Nghe chị nói, "thanh tra" lờ đi, làm mặt nghiêm thura với ba má :

- Tối nay, Phúc cùng con phải đến nhà thầy Đại.

Ông Đức đã ăn xong cơm trước, ngồi đọc báo ngẩng lên :

- Đến nhà thầy làm gì ?

Hải, chị hai, đang học lớp 10, nói chặn :

- Rửa chén xong rồi muốn đi đâu thì đi nghe, thanh tra.

Một lần nữa Minh lại đánh bài lờ. Trong tất cả công việc được các chị phân công, chú ngán nhất việc rửa chén. Thà mất cả giờ lau hết bốn gian phòng còn hơn bỏ ra mười phút rửa chén.

- Thura ba, thầy Đại đang buồn vì phòng truyền thống bị mất cái máy ảnh. Nhà trường bắt thầy phải bồi thường.

Ông Đức chậm rãi đặt tờ báo xuống mặt bàn :

- Này, con trai, con cùng bạn đến chia buồn với thầy thì được nhưng ba cấm con mất thì giờ vào tìm tội thủ phạm như vụ cái máy tính nghe không. Nhiệm vụ của con là học cho thật tốt rõ chưa ?

- Dạ ! Minh hí hửng khoanh tay rất lễ phép : Thura ba, thura má con đi.

Chú vừa quay người định vọt, chị Hà vội nguyền theo :

- Ngon quá ta... Đánh bài trốn việc ngon quá ta...

Minh lượm sượng đứng lại, mặt ỉu xiu, cầu nhàu :

- Chị Ba dọn đi, để em rửa... Nước mắt chú rung rung : Minh lười không dọn lại vụ cho người ta trốn việc.

Thấy chú ỉu xiu đi xuống bếp thật, hai cô chị cùng cười phá :

- Giờn chút cho vui mà cũng giận thiệt hả ?

- Hơi tí đỏ mặt tía tai mà cũng đòi làm thanh tra Ca - ta - nhí. Chị Hai cản đường xoay Minh quay trở ra : Đi lẹ đi không thẳng mũi hình nó chờ. Để chén đĩa chị rửa cho.

- Làm người ta mất cả hứng. Mười phần đã nhẹ cả mười nhưng Minh vẫn vờ hậm hực : Lần sau em cóc thèm đi nữa...

Ra đến cửa, chú rất ngạc nhiên khi thấy Phúc Hình ngồi chễm chệ trên chiếc xe hon - đa cúp thể thao 90 phân khối, đầu đội nón bảo hiểm có tấm mi - ca chụp kín mặt đang oai vệ chờ ngay trước thềm.

- Suýt nữa tớ không nhận ra cậu. Minh ái ngại : Con nít đi xe gắn máy là bị phạt đấy.

Phúc hình mũi, nhún vai rất chi điệu nghệ :

- Ông già tớ không cấm thì tớ chẳng sợ ai. Đi điều tra hình sự thì phải ngon. Nhờ lúc phải rượt đuổi thủ phạm thì sao.

- Từ nhà thầy Đại đến lúc phát hiện tên lấy máy ảnh còn xa lắm. Nói vậy nhưng

Minh cũng rất sung sướng khi được ngồi lên nệm sau chiếc xe bê thế, oai phong, nép sát người ôm chặt eo Phúc. Lao vào cuộc đấu tranh chống tội phạm, đi xe gắn máy rõ ràng có giá trị hơn đi xe đạp mi ni.

Phúc Hình vênh vang đề nổ máy rồi vút ga cho xe chồm xuống dòng đường đang đầy xe cộ với những đèn pha chói lòa, miệng hét lớn cổ ý chợ cá phố nghe thấy :

- Tớ tin chắc chúng ta sẽ chiến thắng.

Minh run lập cập vì xe chạy quá nhanh :

- Chạy vừa thôi... ôi...

Từ nhà Minh đến nhà thầy Đại tuy xa nhưng dễ đi, cứ chạy dọc đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa rồi rẽ Võ Thị Sáu quẹo qua Cách Mạng Tháng 8. Phúc cố ý đi quanh co, quẹo trái quẹo phải tùm lum, toàn vào những phố tối và vắng, vừa để tránh công an giao thông, vừa tăng thêm phần ly kỳ gay cấn, thành ra đường dài gần gấp đôi gấp ba. Dù Minh Nhí bản lĩnh vững vàng tới đâu cũng cứ phải căng người ra để... hô hôp.

Cuối cùng, Phúc cũng thắng kết xe đúng cửa nhà thầy Đại. Và chỉ lúc đó Minh mới hết hú hồn. Tụt khỏi nệm xe, hai bắp đùi chú tê dai.

- Dám lúc về đi bộ còn khỏe hơn.

Phúc loạng choạng gạt chân chống xe, rồi toét miệng cười hì hì :

- Yên tâm đi. Lúc về, tớ sẽ nhường cho cậu tập lái. Cảnh sát hình sự phải biết tất cả mọi thứ. Phúc bỗng giật mình khi thấy ngay cạnh mình là chiếc Su - zu - ki đen cà tàng quen thuộc : Ủa ! Chuồn ngay. Thầy Tôn tổng giám thị đang trong nhà thầy Đại.

Minh Nhí mãi đứng lên ngồi xuống cho bớt tê bắp chân, bây giờ mới chú ý đến chiếc Su - zu - ki. Chú lưỡng lự ngóng mắt về phía cánh cửa đang hé mở nhà thầy Đại.

- Chuồn lẹ thôi. Phúc sốt ruột ngồi phất lên nệm xe, hấp tấp đạp cần phát động máy.

Do phản xạ dây chuyền, Minh cũng nhào theo ôm dính eo bạn. Nhưng bất chợt chú nghĩ lại : Nhà thầy Đại đâu phải

trường học và mình đâu có gì vi phạm mà phải sợ. Hơn nữa, đã đi điều tra tội phạm, phải chấp nhận liều mình bằng mọi giá, bỏ chạy là hèn nhát. Thế là chú hít hà nhảy khỏi xe giữ tay Phúc :

- Không nên chạy, cậu ạ. Giọng hơi run như thể gặp lúc trời lạnh : Nếu thầy Tôn hỏi, mình nói chúng em đến thăm thầy chủ nhiệm cũ, đâu có sao.

Phúc cũng qua cơn hốt hoảng, cái mũi lại hình lên :

- Ủ ! Có gì mà sợ kia chứ. Thanh tra Ca - ta - nhích còn không sợ bọn Bạch Tuộc nữa là...

Phúc lại lóng ngóng dựng chiếc xe to kênh cang, cùng Minh rón rén bước đến cửa nhà thầy Đại, nhanh nhẩu ghé mắt qua phần cánh cửa mở hờ. Chú nhóc vừa thấy thầy Tôn đang ngồi đối diện với thầy Đại ở bộ bàn ghế mộc tiếp khách phần ngoài căn phòng thì con chó vàng đang nằm lim dim dưới chân thầy Đại đánh hơi thấy người lạ, vừa sủa vừa lao bổ ra. Phúc hốt hoảng đứng tim, vùng ngược ra, bổ ngay vào Minh. Hai

cái trán va nhau đánh cộp. Hai chú nhóc cùng đau tối cả mắt, ngã ngồi bệt xuống thêm, vừa ôm chỗ đau vừa xuýt xoa đổ lỗi cho nhau :

- Cậu làm cái trò gì vậy. Điều tra với chả điều gì. Chưa gì đã cuống cả lên.

Phúc cũng ôm mặt nhăn nhó :

- Không chạy để chó nó đớp cho rồi đi chích cho sưng nhé.

Đúng lúc đó, thầy Đại rời bàn tiếp khách bước ra, cửa vừa mở, ánh sáng đèn từ trong nhà hắt ra hè đường, thầy Đại vô cùng ngạc nhiên khi thấy hai học trò cũ của mình đang xoa trán nhăn nhó.

- Minh, Phúc hả ?

Minh và Phúc cùng nhin cơn đau, cố giữ nét mặt đàng hoàng.

- Thưa thầy... Phúc nhanh trí ứng biến : Em và Minh đi công chuyện ngang qua đây...

- Chứ không phải đi điều tra hình sự hả ? Thầy Đại cười rộng lượng : Nào mời vào...

Dù đã chuẩn bị tinh thần trước, hai "thanh tra" cũng cứ muốn rúm người lại trước uy lực của thầy tổng giám thị khi thầy hướng cặp kính cận dày cộp về phía mình.

- Đi điều tra hả ? Thấy Tôn cao giọng : Tôi đã cấm rồi kia mà ? Nhiệm vụ của các em là học, học và học, chứ không phải chuyện nhúng mũi vào những việc không phải của mình. Thấy hai chú nhóc đứng im thin thít, thầy quát lớn : Rõ chưa ?

Phúc Hinh buột miệng theo thói quen :

- Thưa thầy, rõ ạ !

- Còn em Minh ! Không có mồm hả ?

Minh ngược mắt, cố dằn cơn sợ hãi, nói nhỏ :

- Thưa thầy, chúng em vẫn đảm bảo việc học tốt ạ.

Thầy Tôn trợn mắt :

- Nói lại. Tôi đang cấm các em đi làm thay nghề của công an kia mà.

Phúc đã lấy lại được tinh thần, liền bẻm mép :

- Thưa thầy, Bác Hồ nói : Mỗi người dân phải là một người công an bảo vệ an ninh xã hội ạ.

Thấy thầy Tôn bị đuối lý, thầy Đại vội ôn tồn ôm vai hai chú nhóc :

- Thầy Tôn đã nói đúng. Thầy biết các em đến tìm thầy vì vụ cái máy ảnh. Thầy Tôn đang làm việc với thầy cũng về chuyện đó. Rõ ràng các thầy rất có trách nhiệm với việc này, các em có thể an tâm, đừng mất công lo lắng gì cho thầy. Trước sau, nhà trường cũng tìm ra thủ phạm.

Thầy Tôn cả cười :

- Còn gân cổ lên cãi nữa hay thôi, hai chú nhỏ cứng đầu. Rõ ràng không ai đồng tình với việc các em "việc mình thì nhác, việc chú bác thì siêng". Bây giờ thì về đi. Về ngay cho hai thầy làm việc. Về thẳng nhà. Thầy chỉ mặt Minh và Phúc : Còn thầy các em dính líu đến chuyện này, tôi sẽ đề nghị hội đồng kỷ luật đuổi cổ cả hai, rõ chưa.

Thầy Đại thấy tội nghiệp hai cậu học trò cũ mà thấy vốn rất quý liền nói dịu với thầy Tôn :

- Xin thầy để cho hai em ngồi chơi ít phút, tôi nói nhà tôi pha cho chúng ly nước chanh.

Minh vội từ chối :

- Thưa thầy, khỏi cần ạ. Chú khoác tay Phúc cùng quay ra : Chúng em xin phép về.

Thầy Đại thông cảm nắm tay hai chú nhóc :

- Các em an tâm đi. Thầy Tôn đã hứa với thầy sẽ tìm ra thủ phạm trong thời gian ngắn nhất.

Thầy Tôn rời ghế đến đứng trước mặt Minh :

- Một con ruồi nhỏ bay trong trường cũng không qua được mắt thầy, rõ chưa ? Tiện tay, thầy nắm luôn tai hai nhà điều tra, xách nhẹ cho vừa chớm đầu : Về ngay nhà học bài. Tôi sẽ nhắc các thầy bộ môn kiểm tra bài các em cả bốn tiết ngày mai, hễ bị điểm kém thì đừng trách tôi.

Đã bị cụt hứng ngay khi nhập cuộc, lại cùng bị bắt trúng thóp, hai "thanh tra" cứ như hai chú chuột nhắt bị ông mèo già khôn ngoan vờn cọt, cùng cum cúp trở ra.

Hai chú nhóc quên bằng mình đến bằng xe gắn máy, cứ thế cắm đầu đi thẳng một mạch dọc lề hè như bị mất hồn. Lúc rẽ sang phố khác thấy đường cứ như lúc một xa, Minh mới đứng sững, sức nhớ hình như lúc tới đây, không phải đi bằng đôi chân. Phúc Hình thấy vậy cũng ngẩn ngơ :

- Chết cha ! Quên mất chiếc chín mươi phân khối. Chú vội thọc tay vào chiếc chìa khóa xe bỏ quên trong... túi quần, rồi chắc lưỡi xuyết xoa : Chúng mình mãi nghĩ cái lớn, quên bằng đi cái nhỏ.

Minh cầu nhàu :

- Điều tra hình sự hình siếc gì mà "địch" mới dọa cho một cậu đã chạy trời chết. Quay lại mau không đưa nào lấy mất xe thì về nhà có mà nát đít.

Hai đứa vất chân cuống cuống trở lại. May sao "hiện trường" vẫn còn nguyên "tang vật", Phúc vừa thở vừa gạt chân

chống xe trong trạng thái luýnh quýnh khiến chiếc xe suýt đổ kênh. Minh vừa nhanh tay đỡ kịp, thì cánh cửa nhà thầy Đại mở ra, thầy Tôn xuất hiện như một... "cảnh sát thứ thiệt không khác gì thầy biết trước, đã chực sẵn để bắt quả tang hai kẻ phạm luật :

- Giỏi quá ta. Thầy đừng đỉnh cưỡi khẩy. Ở trường mỗi tuần đều có một giờ học về luật giao thông đường bộ phải không nhỉ ?

Như cái máy, Phúc buột miệng :

- Thưa thầy, hai giờ ạ.

Thầy Tôn đắc ý, gật gật đầu :

- Ngay sáng mai, mỗi em phải nộp cho tôi một bản kiểm điểm về việc phạm luật giao thông. Biết phạm điều luật gì chưa ?

- Thưa thầy, Phúc ấp úng... Tại... tại... tại lúc đi cái xe đạp của em bị xì ruột.

Thầy Tôn như không nghe lời thanh minh, dứt khoát nhắc lại :

- Nhớ nộp hai bản kiểm điểm. Và một lần nữa tái phạm thì chờ trách tôi đấy.

Lúc xe nổ máy, chạy được một quãng đường dài trong gió lạnh trên đường phố đã khuya vắng, Minh Nhí bất giác thở dài :

- Hôm nay ra ngõ gặp toàn chuyện xui không à.

Phúc giật nảy người đến nỗi chiếc xe loạng choạng suýt lán kênh :

- Thôi chết rồi. Lúc tờ vừa ra khỏi cửa thì Mi Trái Banh nó đến mượn sách toán về chép. Như túm đúng cổ thủ phạm phá hoại cuộc điều tra, Phúc Hỉnh hậm hực : Ngay ngày mai phải có biện pháp cảnh cáo nó mới được. Chính nó là nguyên nhân dẫn đến thất bại của chúng mình.

3.

THẤT BẠI KẾ TIẾP

Chiếc xe Hon đa 90 phân khối đang chạy ngon trớn, máy nổ giòn, vo vo bỗng khục khục ngắt quãng như người hụt hơi rồi tắt lịm. Phúc vội thắng xe :

- Chết cha rồi. Chưa bao giờ tỉnh tới vụ máy hư.

Do chân Phúc ngắn phải thật nghiêng xe mới chống nổi xuống đất nên Minh phải nhào vội ra khỏi xe, chiếc xe mới không lăn kênh.

- Đường khuya vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một bóng xe chạy lướt qua, cứ như bỗng nhiên rộng ra trong hoang lạnh, chứa đầy vẻ bí hiểm, hồi hộp. Một chú bé bán hủ tiêu dao, mặc áo pun, quần cộc, cùng trạc tuổi Minh, Phúc đang gõ những tiếng "sực tắc, sực tắc.." buồn tẻ đơn độc.

- Bảy bảy, bảy tám, bảy chín...

Phúc toát mồ hôi hột khi đạp cần phát động tới cái thứ một trăm, chiếc xe vẫn không nổ được máy.

- Để tớ đạp cho. Minh nhìn bạn phát thương : Có khi tớ hên hơn cậu.

Minh đã nhò con lại thấp tí, mỗi lần nhảy căng lấy đà đạp, Phúc phải lên gân giữ tay lái, thành thử cả hai cùng hết mình như nhau.

- Một trăm lẻ bảy... trăm lẻ tám... lẻ chín này...

Đến cú đạp thứ hai trăm, mắt Minh hoa mờ, chân tay mỏi rã rời, mồ hôi mồ kê ướt đầm lưng áo, chiếc xe vẫn chỉ hực hực mấy tiếng bất đắc dĩ, nhất định không chịu

nổ. Một quá, chú buông người ngồi phệt xuống lễ hề.

Phúc tức bực, vung chân đá liên mấy cái, tất nhiên là rất nhẹ vào bánh xe :

- Tao vút luôn mây ở đây bây giờ... Bộ định theo làm nội gián cho bọn thủ phạm, phá chúng tao hả ?

Minh đã bốt một đứng luôn đây :

- Đẳng nào về nhà cũng bị mắng rồi. Bây giờ, cậu dắt, tớ đẩy mãi cũng phải về tới nhà.

Trên đường bỗng xuất hiện bốn gã thanh niên trên hai chiếc xe gắn máy bật đèn pha sáng chói chạy tà tà đây về khá nghi. Phúc lo lắng nói gần như meo :

- Tớ chỉ sợ bị cướp xe.

Nheo mắt nhìn hai chiếc xe đang lại gần, Minh nói yếu ớt :

- Chắc không phải bọn cướp đâu.

Phúc ráng sức đẩy hẳn chiếc xe lên lễ hề, miệng lẩm bẩm :

- Đọc báo Công An tớ thấy như ở đâu cũng có bọn cướp.

Hai chú nhóc cùng đứng tim khi đám thanh niên rẽ qua, hai gã ngồi sau xe còn ẽ a hát mấy câu tình ca xuyên tạc, nồng nặc mùi rượu.

Phúc hình mũi thở phào :

- Hóa ra bọn say rượu. Nào... Chú phẩn chấn vờn người đẩy chiếc xe chạy nhanh hơn : Cậu ra hẳn phía sau đẩy cho dễ. Có mệt không ?

Đã gần đứt hơi, Minh vẫn hào hển nói :

- Trúc trắc, cực nhọc trong một cuộc điều tra là chuyện thường... Nhưng mà... Chú dùng tay áo quạt mồ hôi trán, nhìn đường phố thăm thăm dưới ánh đèn đêm : Sao đường cứ như xa thêm ấy.

Bỗng Phúc đứng khựng lại với vẻ lo sợ, de hẳn xe vào quãng tối khuất đèn sau bóng cây sao lớn.

- Chuyện gì thế ? Minh hồi hộp đứng lại theo.

Phúc gần như nín thở hướng về phía đầu đường, nơi vừa xuất hiện hai bóng đèn cưỡi trên hai chiếc xe gắn máy :

- Bọn kia dám cướp thật lắm, cậu ạ.

Bấy giờ, Minh mới thấy đối tượng khả nghi. Hai chiếc xe rõ ràng cố ý chạy tà tà, lại cố ý tắt đèn như đang đi săn mồi. Tuy cũng hết hoảng, Minh cố làm ra giọng tự tin :

- Ba thằng. Chắc lại bọn say rượu thôi.

Phúc vẫn hoang mang :

- Nếu chúng định cướp xe, tớ sẽ rút chìa khóa chạy một đường, còn cậu chạy một đường, cùng la : "cứu tôi với" nhé !

Quả nhiên, hai chiếc xe phát hiện ra "con mồi" cùng lượn hăn vào lề đường, bật đèn sáng hướng vào hai chú nhóc, khiến cả hai bị chói, cùng đưa tay lên che mắt, quên luôn phương án bỏ chạy và kêu cứu.

- Dừng chúng nó đây rồi. Một người trên xe reo lớn.

- Thế nào, các ngài thanh tra ? Làm sao đến nông nổi này hả ?

Hai chú nhóc mở mắt nhận ra "bọn cướp" chính là hai ông bố. Ngồi sau xe ông Bảo, bố Phúc, còn có cả thầy Đại.

Ông Bảo đẩy về bên vệ sang trọng, dựng xe, lừ lừ đến bên cậu con cưng :

- Nói với ba mượn xe tập loanh quanh như thế này hả ?

Phúc lập tức hình mũi mếu máo :

- Tại cái xe của ba dỏm...

- Đây... Ông Bảo nghiêm mặt : Đừng có lạc đề. Điều tra với chẳng điều trần... Ông cúi xuống xem qua chiếc Hòn đả 90, bật công tắc đạp thử và phát hiện ngay ra xe bị hết xăng. Vặn nhẹ khóa xăng sang nấc "Rờ rọc", rồi chỉ cần đạp nhẹ, máy đã nổ ngon lành, ông lắc đầu nhìn hai chú nhóc, đầy vẻ chế giễu :

- Điều tối thiểu nhất cũng không biết, mà đòi đi điều tra hình sự.

Bác sĩ Đức, bố của Minh cố nín cười, nhìn cậu con trong bộ dạng nhếch nhác đang đứng như bị dính chân tại chỗ, im thin thít vì biết lỗi, và cũng vì thêm một cú thất bại thảm hại nữa.

- Giờ làm sao đây ? Bác sĩ Đức hỏi con.

Lúc này, nước mắt Minh mới thành giọt lăn trên hai má, giọng muốn méo đi :

- Con đói quá.

Thầy Đại và hai ông bố cùng bật cười... "chào thua".

Ông Bảo nhìn trước nhìn sau, thấy phía ngã ba cuối phố hàng phố gà Bình Hưng còn mở cửa liên mời cả hội lại. Mỗi người chỉ ăn hết một tô, còn hai "tranh tra" chén tí ti mỗi đứa hai tô vẫn còn thấy thòm thòm, đòi gọi thêm.

Trong lúc ăn, nét mặt thầy Đại luôn đăm đăm, ánh mắt đầy tình cảm của thầy luôn hướng về hai chú trò nhỏ.

Các chú do quá mệt và đói đang xụp xoạp ăn một cách hào hứng, chẳng còn chút

nào vương vấn đến trúc trắc trên đường điều tra. Sau vài phút đắn đo, thầy nói :

- Giá các em ngồi chơi lâu hơn một chút ở nhà thầy thì các em đã biết vụ cái máy chụp hình coi như là xong rồi.

Minh vừa xúc muỗng phở nóng vào miệng liền nuốt vội nuốt vàng nuốt phát phát ghen.

- Thầy Tôn đã tìm ra thủ phạm ạ ? Chú hỏi trong ngờ ngác.

Thầy Đại cười mỉm trước đôi mắt tròn xoe của Minh Nhí :

- Sau một hồi hỏi kỹ thầy những tình tiết trong ngày mất chiếc máy, thầy Tôn đã chỉ đích ra thủ phạm. Chính thầy và thầy Tôn vừa từ nhà em học sinh đó lấy chiếc máy về thì gặp ba của các em đến tìm.

Minh chừng muốn bỏ luôn tô phở thứ ba mới ăn hết già nửa. Mặt chú chằng hắng. Miếng thịt bò tái mềm trong miệng bỗng cứng như cục xương. Chú nhìn thầy đầy vẻ ngờ vực.

- Người lấy là học sinh lớp nào hả thầy ? Phúc nôn nóng thắc mắc.

Thầy Đại cười :

- Các em chẳng nên biết làm gì. Theo thầy Tôn, nhà trường sẽ có biện pháp kỷ luật riêng với em đó, nhưng không làm ồn ào ở trường.

Bác sĩ Đức nói :

- Các con thầy chưa, trong khi các con còn đang nghĩ chỉ có mình mới khám phá ra thủ phạm thì các thầy đã tìm thấy rồi. Đây là một bài học tốt để từ nay, các con đừng mất công vào những việc không phải của mình nữa. Rõ chưa nào.

Phúc Hinh liếc về phía ba nhăn nhó cười.

- Con không nghe chú Đức nói gì hả ? Ông Bảo liền nghiêm mặt : Để tái diễn thêm một lần ba phải mất công tìm con thế này, con đừng có trách ba.

Minh Nhí nín lặng ăn tiếp tô phở một cách uể oải, như thể đang ăn vị cay đắng của sự thất bại. Lòng chú buồn rầu. Giá

như chính mình tìm ra thủ phạm có phải
vẽ vạng biết bao nhiêu.

4.

NHỮNG DẤU HỎI VẼ TIẾP TỤC

Sau một giấc thiếp đi vì quá mệt, Minh Nhí bỗng bừng tỉnh bởi những tiếng động lạ. Nằm lắng một lúc, sau khi nghe thêm những tiếng ngao ngao của chú mèo bên mái nhà hàng xóm kề bên cửa sổ phòng chú trên lầu, chú mới hiểu những tiếng động do mấy chú mèo, rượt giỡn nhau từ nhà nọ sang nhà kia. Chú lại nhắm mắt cố trầm vào giấc ngủ, nhưng hình ảnh thấy Đại lúc ở tiệm phở Bình Hưng tới qua lại hiện ra. Sao mặt thầy lúc đó rất đậm chiều? Sao vụ mất cái máy ảnh đã tìm được

thủ phạm, mắt thầy vẫn chứa nguyên nỗi áy náy và buồn như buổi sáng ở trường lúc cùng giám hiệu nhà trường và công an lập biên bản ? Đúng ra thầy phải vui vì từ nay đỡ bị phiền hà chứ... ? Minh bốn chồn ngồi dậy. Chú nhìn đồng hồ : mới hơn hai giờ sáng. Trời, giá có Phúc Hinh ở bên để cùng chia xẻ hết những thắc mắc trong lòng. Không lẽ lại giống vụ cái máy tính, thầy Tôn và cô Khánh đã chọn ra được vật tế thần để dẹp yên tai tiếng, giữ thể diện cho nhà trường ? Nhất định phải có cái gì không bình thường vì suốt sáng nay ngay cả các chú công an cũng còn phải lắc đầu vì mất hết dấu vết trên hiện trường, thế mà chỉ đến tối, thầy Tôn đã tìm ra thủ phạm ? Chưa bao giờ chú mong trời chóng sáng bằng lúc này.

Trần trở mãi, chú với tay bật đèn. Bài học, bài làm xong hết rồi thì đọc truyện. Chú quyết định tìm một cuốn Thám tử Slóc - hôm mà chú đã đọc gần như thuộc lòng từng tập để nghiên cứu lại. Vừa lom khom ra khỏi giường, với tay lên giá sách nơi xếp

ngay gần trọn bộ Slóc - hôm, chú bỗng giật mình, bủn rủn chân tay khi từng chuỗi tiếng chuông như thể có báo động réo vang khắp nơi trong ngôi nhà đang yên ắng giữa đêm khuya. Sau phút hoang mang, tỉnh trí lại, chú mới nhận ra tiếng chuông đang réo chính là chuông điện thoại từ dưới phòng khách. Quý thật. Thế mà cứ tưởng... Tiếng chuông vẫn cứ bên bĩ khiến Minh đâm ra hồi hộp. Ai gọi vào giờ này ? Sao ba má chẳng ai dậy nghe ? Chú đứng nín một hồi rồi rón rén mở cửa xuống lầu. Phòng khách rộng chỉ sáng lơ mờ nhờ ánh điện của bóng đèn mờ bên ngoài mái hiên hắt vào. Rất có thể một bệnh nhân quen thuộc của ba gọi cấp cứu. Minh đoán vậy. Rồi bước nhẹ đến bên máy điện thoại.

- A lô ! Minh nhắc ống nghe : A lô !

- Bác ơi, bác cho con gặp Minh ạ.

Minh mừng xuýt rú lên khi nhận ra cái giọng lúc nào cũng như hấp tấp không lẫn với ai được của Phúc Hinh. Chú vờ hờm giọng người lớn :

- Con là ai vậy ? Minh nó còn đang ngủ. Chuyện gì cần mà gọi nó vào lúc nửa đêm làm mất cả giấc ngủ của người lớn.

- Gần sáng rồi mà bác. Con là Phúc... giọng Phúc lưỡng lự : Vậy lúc nào Minh dậy, bác nói Minh chạy qua ngay nhà con rồi hãy đến trường.

Minh ngạc nhiên nhìn lên chiếc đồng hồ Gimicô treo trên tường thấy mới có 3 giờ kém 15 thì bật cười khoái chí, làm Phúc nhận ngay ra mình bị chọc quê :

- Minh hả ? Thế mà tờ tường là ba cậu, phải lễ phép dứt hơi.

- Mới chưa tới ba giờ...

- Thế hả ? Lúc này Phúc mới nhìn kỹ đồng hồ. Hóa ra cái kim phút chỉ gần số 6, trông gà hóa cuốc chú lại tưởng sắp 6 giờ : Thế mà tờ tường trời sắp sáng. Đêm qua, tờ chỉ ngủ được có một lúc là chồm dậy vì chợt nghĩ một đứa là thủ phạm lấy cái máy chụp hình ở trường nên tờ muốn gặp cậu ngay.

Minh thắc thỏm hỏi :

- Ai thế ?

- Cậu có nhớ lúc chúng mình đang chen vào đám đông ở cửa phòng thí nghiệm thì một đứa đẩy bật cậu té ngã lại còn to mồm la lối không ? Lúc đó, nếu tớ không xông lên hích nó một cái đầu gối thì nó đã không chịu im.

- Nhớ rồi. Minh cười : Trước khi im chị ấy chỉ mặt cậu : Muốn lên phòng hiệu trưởng lần nữa hả ?

- Chính nó đấy. Nó là Yến Cận, con gái thầy Ton, học lớp 8A2.

Minh giật mình :

- Thế hả ? Nhưng sao ?

- Nó là chủ nhiệm câu lạc bộ nhiếp ảnh của trường. Nó có rất nhiều ảnh được in ở các báo Mực Tím, Tuổi Hồng, Khăn Quàng Đỏ...

- À... à... Minh hơi chạnh lòng vì sự hiểu biết quá nhiều của "đồng sự". Ở trường, Phúc Hình tham gia đủ mọi phong trào văn hóa thể thao nên quen biết rất nhiều người, trong khi Minh chỉ chú tâm

vào chuyện học hành, khoái đọc sách và xem phim. Ngoài bạn bè ở lớp, chú rất ít biết đến người lớp khác chứ đừng nói tới lứa lớp trên hoặc lớp dưới. Bây giờ vào "vụ án lớn", chú mới nhận ra giao tiếp rộng như Phúc mới thực sự là ưu điểm cho công việc điều tra.

- Tớ về cứ nghĩ mãi không hiểu sao thầy Ton bỗng dưng lại trở thành một nhà điều tra bậc nhất, chỉ chốc lát đã tìm ra thủ phạm ? Mà tìm ra thủ phạm rồi, tội gì ổng lại tìm thầy Đại để báo trước ? Sao không báo cáo sớm với cô Khánh có phải ngon không ? Tớ liên nghi đến thái độ của Yến Cận lúc sáng. Tại sao lúc ấy, ai cũng tò mò tìm mọi cách chen vào xem bằng được, nó lại chen ra với cái mặt tái nhợt, rồi nổi nóng vô cớ với cậu ? Phải có tật mới giật mình, đúng không nào ?

Minh nhíu mày :

- Rồi sao nữa ?

- Nó lại chơi máy ảnh, đúng không nào ? Chỉ có nó mới rành cái máy đó giá trị đến đâu, chứ như chúng mình, có ai cho

chưa chắc đã thêm lấy vì còn chưa biết lắp phim, bấm máy ở đâu, đúng không nào ?

Minh đính chính lại :

- Nếu có ai cho, tôi gì không lấy. Nhưng tớ công nhận là chúng mình không biết gì nhiều về máy ảnh.

- Ủ, thì ai cho cũng lấy như ý cậu, nhưng rõ ràng về ham thích, nó phải thích hơn chúng mình, đúng không nào ? Mà lớp 8A2 của nó lại là một trong bốn lớp có tiết ở phòng thí nghiệm. Giọng Phúc hào hển : Cho nên tớ tin chắc lúc các chú công an dùng phương pháp khoa học tìm dấu tay trên các hiện vật, nó đã sợ hết vía, hốt hoảng quay ra. Nếu tâm trạng nó bình thường, cây ngay không sợ chết đứng thì cậu xô vào nó, là con gái lại học lớp trên, nó phải độ lượng và dịu dàng chứ, đằng này nó rất mất bình tĩnh...

- Có thể do lúc đó tớ lấn hơi dữ...

- Thế thì nó phải xô tớ té chứ sao lại xô cậu ? Đúng là nó đang hoảng loạn. Phúc có vẻ đặc ý về cách biện luận : Và thế là nó về nhà... Có thể trưa hoặc chiều xảy ra hai khả

năng : một là lương tâm nó cắn rứt cùng với nỗi sợ hãi bị công an phát hiện ra, hai là chính thấy Tôn thấy thái độ con gái mình bất bình thường đã nghi ngờ rồi truy ra... Cậu thấy thế nào ? Chỉ có con đường ấy mới có thể tìm ra thủ phạm nhanh như chớp.

Minh hồi hộp

- Thế thì dính gì đến việc thầy Tôn phải đi tìm thầy Đại ?

- Trời đất ! Thế mà đòi mang danh thanh tra Ca - ta - nhí. Cậu khờ thế. Phúc hùng hồn : Phải có cuộc gặp gỡ để trả cái máy về chỗ cũ một cách êm thấm nhất chứ. Tớ đánh cá với cậu : Nếu thầy Đại không chịu thì ai mở được tủ trả chiếc máy chụp hình vào chỗ cũ. Đánh cá nào ? Nếu cái Yến Cạn không phải là thủ phạm tớ sẽ bao cậu một châu kem...

Minh bỗng giật bắn người khi cảm thấy cái tai của mình bỗng nhiên bị một bàn tay của kẻ vô hình捏 nhẹ và xách lên.

- Hãy nói ngay vào máy : Chúc bạn ngủ ngon để mai đi học đúng giờ... Một giọng

đàn ông quen thuộc thì thảo ngay bên tai "thanh tra" : Nào nói đi.

Minh đau đến méo mặt, đành nói như mếu :

- Chúc bạn ngủ ngon on...

- Cái gì... Giọng Phúc đầy ngạc nhiên vẫn vắng vắng : Cậu buồn ngủ hả ? Dám đánh cá không ? Một chậu kem...

Nhưng bàn tay người vô hình đã giúp Minh cúp máy sau khi chú nói vừa hết câu. Người vô hình chính là bác sĩ Đức. Ông thức giấc khi nghe tiếng nói chuyện của con trai và rón rén từ phòng ngủ sang phòng khách đến sau lưng con không một tiếng động.

- Bây giờ còn nói với ba thế nào đây ? Ông Đức trong bộ pijama sọc nâu cổ kim cơn ngáp, nghiêm mặt hỏi.

- Thưa ba... Minh buồn rầu khoanh tay, nói lí nhí : Con xin lỗi ạ.

- Ba muốn con hứa rằng sẽ không dính dáng đến những chuyện tương tự nữa. Những loại sách và phim vụ án đã thành ma quỷ ám ảnh làm hại con từng ngày rồi.

Đứng im một lúc, những giọt nước mắt cứ ứa ra chảy ròng trên má Minh. Chú rất sợ ba buồn nhưng chú không muốn hứa một chút nào. Dù có hứa, chắc khó mà chú giữ nổi lời hứa khi vụ điều tra đang vào lúc gay cấn nhất. Hơn nữa, chú cảm thấy mình đang ham mê và làm những việc hoàn toàn đúng đắn. Tránh không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mặt ba, chú nhóc khề khịt mũi làm bộ đau khổ cố câu giờ, hy vọng ba sẽ nhân nhượng.

- Thế nào, con có hứa không ? Không hứa, ba sẽ bắt buộc phải phạt con đứng ở góc phòng này tới sáng luôn. Nếu cần, cho nghỉ học luôn.

Minh hơi nức lên. Chú không sợ hình phạt vì biết chắc ba chỉ dọa, nhưng chú hiểu đã đến lúc phải dọa thế, là ba đã giận lắm. Đó là điều làm chú trở nên yếu đuối. Chú mấp máy miệng cố lựa một lời hứa có tính dung hòa, để ba có thể cho qua... nhưng không sao nghĩ nổi...

- Thưa ư... ba...

Không khí trong phòng đang tĩnh lặng bỗng đột ngột rộn lên bởi tiếng bật cửa.

- Làm sao ? Chuyện gì... chuyện gì thế ? Bà Đức thốt tha trong bộ váy ngủ lướt vào như nàng tiên cứu thế trong chuyện cổ tích. Nàng tiên cau có : Anh lạ quá nhỉ. Thiếu gì lúc mà đang đêm dựng con dậy để dạy với đỡ. Đêm hôm qua nó đã về trễ, mà anh cũng nói nặng nói nhẹ với nó rồi kia mà.

Ông Đức lắc đầu :

- Em thật chưa biết đầu đuôi thế nào mà cứ ào ạt bênh con. Đang ngủ say, bỗng nghe tiếng nói chuyện, anh thức giấc... hóa ra nó đang nói điện thoại với thằng Phúc lại về vụ cái máy chụp hình.

Bà Đức liền ủa lại ôm cậu con cưng vào lòng :

- Tội nghiệp. Lại ngủ mê chứ gì ? Rồi bà lườm chồng : Anh quên thằng bé vẫn có tật ngủ mê à. Chỉ có thế mà anh cũng biến thành một cuộc giáo huấn.

Minh nhẹ nhõm hẳn, nhưng chú bỗng thấy thương ba, ba đang thờ mặt như người có lỗi.

- Thưa má, tại con...

- Tại tại cái gì... Nhìn con đứng khoanh tay là má biết ba lại bắt con phải hứa trời, hứa đất chứ gì. Bà quay sang chồng : Em không sao hiểu được anh. Trừ khi con cái nó đua đòi ham mê những trò chơi xấu, mình hãy can ngăn nghiêm khắc, chứ nó thích những thứ lành mạnh, mình phải khuyến khích, có thế nó mới sống tự nhiên, tự tin và phát huy năng khiếu.

Ông Đức nhún vai :

- Cứ ba mắng mệ bênh thế này thì con cái tha hồ phát huy "năng khiếu". Đúng là anh đang bắt nó hứa từ nay không được lao đầu vào mấy vụ điều tra, điều trần đấy. Việc của nó là học, học và học thật tốt.

- Nhưng nếu đã học tốt rồi, phải để cho nó chơi chứ. Bà Đức hỏi con điều đã biết từ tuần trước, hôm đi họp phụ huynh học sinh : Tháng vừa rồi điểm số của con thế nào ? Khả năng xếp hứ mấy ?

- Thưa má, chỉ có một điểm 9, còn lại toàn 10, tiếp tục xếp thứ nhất.

- Thấy chưa ? Anh thấy chưa ? Anh còn muốn con học đến thế nào nữa ? Bà bế thốc cậu con đây ầu yếm : Về phòng ngủ tiếp. Mẹ sẽ ngủ với con để con đỡ ngủ mê. Mặc cho chồng còn cau có, mười phần phạt ý chưa chịu bớt một, bà vẫn bế "thằng cục cưng" đã lớn tướng lên phòng nó.

Đặt con lên giường, cẩn thận giắt màn đầu đây, bà mới nằm xuống cạnh con ghé mặt thì thào : Nào ngủ đi cục cưng. Vừa rồi má nói vậy để cứu nguy cho con, chứ thực ra ba cũng đúng. Lao tâm khổ tứ về mấy cái vụ điều tra hình sự nó rạc người đi con ạ. Con phải hứa với má.

Minh vờ như vừa đặt lưng xuống giường là ngáy khò khò không nghe tiếng mẹ nói. Sau đó, chú trờ mình, miệng cố ý lẩm bầm những điều vô nghĩa.

- Đấy, tội nghiệp, thằng bé lại nói mê rồi. Bà Đức nhắm ít nước miếng vào đầu ngón tay trỏ rồi chấm vào trán con để xua tan cơn mê : Ngủ ngon đi con của má.

Minh suýt bật cười. Chú phải vờ trở mình quay mặt vào trong để mẹ không nhận ra chú đang tủm tỉm cái miệng. Dù sao sự việc kết thúc như vậy cũng dễ chịu hơn phải đón nhận sự nghiêm khắc của bố.

Minh quyết tâm ngủ ngon nhưng vừa chợp mắt, hình ảnh Yến Cận, con gái thầy Tôn tổng giám thị lại hiện lên : Chà ! Nếu thủ phạm đúng là cô nàng thì thật bất ngờ. Những suy diễn của Phúc hoàn toàn có lý. Nếu không phải con gái phạm lỗi, đời nào thầy Tôn phải đến cầu cạnh thầy Đại. Không ngờ, thật không ngờ. Chú trở mình ôm chặt lấy mẹ.

- Gớm ! Bà Đức mắng yêu : Con trai lớn có khác, ôm mẹ mà cứ như bắt thủ phạm ấy.

Trong đầu Minh vẫn chỉ có hình ảnh Yến Cận. Dù chị ấy có hơi nóng nảy... Minh chồn vồn trong nỗi ấy nấy... nhưng người lấy má hình không phải là chị ấy vẫn tốt hơn.

Nghĩ được tới đó, chú nhóc mới thực sự chìm sâu vào giấc ngủ ngon lành không mộng mị.

5.

NHỮNG ĐÁP SỐ SAI KHÔNG NGỜ

Sáng hôm sau, Minh Nhí bỏ cả ăn sáng phóng xe qua nhà Phúc Hỉnh với sự háo hức khó tả. Chưa bao giờ chú mong cùng Phúc đến trường náo nức như hôm nay. Có thể còn náo nức hơn cả nỗi mong sớm đến trường trong ngày khai giảng.

Phúc đã chực sẵn ngoài cửa, vừa trông thấy bạn đã nhảy phốc lên chiếc xe đạp mini Nhật sơn đỏ chói. Hôm nay, cao hứng về thắng lợi của cuộc điều tra đã gần kề, bên ngoài bộ đồng phục quần tây xanh, áo

sơ mi trắng, cổ quàng khăn đỏ, Phúc đội thêm chiếc mũ lưỡi trai súp kín trán, đeo cặp kiếng mát đen, khoác chiếc blu đông kiểu cảnh sát dã chiến, mặc lúc trời mưa gió, chân xỏ đôi giày da đen cao cổ, chẳng khác gì một thám tử thứ thiệt trong các phim hình sự nước ngoài, thu nhỏ.

- Hôm qua điện thoại nhà tớ với nhà cậu có hiện tượng bị nghe lén hay sao mà đang nói bị cắt ngang ? Lúc đạp xe song song với Minh trên đường, Phúc nói với vẻ quan trọng. Nói chung, từ nay những việc quan trọng, chúng mình phải cảnh giác không nói qua điện thoại nữa.

Không muốn kể cho bạn nghe vụ bị chính "ông già" cắt ngang, sau đó lãnh một trận mắng mỏ, chứng tỏ mình yếu thế hơn bạn, Minh chỉ tủm tỉm cười.

Phúc hình mũi ngáp hết cỡ miệng, rồi nói tiếp :

- Sau lúc điện thoại bị cắt, tớ vẫn không ngủ được. Tớ nghĩ ra một mưu thế này. Đối với con nhỏ Yến Cận tớ không chấp vì mình phải xử rộng lượng cho ra mặt

con trai. Nếu nó nài nỉ, mình sẵn sàng che giấu tội lỗi cho nó, nhưng với thầy Tôn, mình phải cho một bài học đích đáng.

- Bài học thế nào ? Minh tò mò hỏi.

Phúc lại ngập :

- Sau khi nắm hết bằng chứng rồi, tớ với cậu sẽ thảo một bức thư không ký tên gửi cho ông, đại ý nói rằng : Chúng tôi, những chiến sĩ bảo vệ công lý đã biết chính con gái ông lấy chiếc máy chụp hình của phòng truyền thống. Cũng chính ông, để lấp liếm chuyện này đã gặp thầy Đại điều đình trả chiếc máy hình về chỗ cũ một cách êm đẹp. Nếu ông muốn chúng tôi không công bố những bằng chứng trên, để bảo vệ danh dự cho ông và con gái, trong vòng một tuần, ông phải từ chức tổng giám thị, vì kể từ ngày làm tổng giám thị, ông luôn gây cho học sinh, nhất là những bạn vui tính, nổi kinh hoàng, ảnh hưởng nhiều đến việc học tập và tình yêu với mái trường, vân vân và vân vân... hi hi hi. Tớ đảm bảo nhận được tối hậu thư, chỉ nửa giờ sau, ông ta sẽ viết đơn từ chức. Cậu thấy thế nào ?

Minh cười khoái chí suýt đắm đầu vào đuôi chiếc xe buýt đậu trước ngã tư chờ đèn xanh lưu thông.

- Phải ghi thêm : Khi từ chức nhớ nộp lại chiếc còi cho phòng truyền thống để lưu thành kỷ vật, hi hi hi...

- Đúng đó. Treo chiếc còi trên tường chỗ dễ thấy nhất ở phòng truyền thống, rồi ghi ở dưới : Chiếc còi của thầy Tôn tổng giám thị những năm cuối thế kỷ 20, người đã phải xin từ chức vì quá hách dịch với học sinh... hơ... hơ... hơ... Những thầy khác có lên làm tổng giám thị từ nay cứ nhìn thấy chiếc còi đều phải trở nên hiền lành, chúng mình tha hồ tự do.

Hai chú nhóc cùng hào hứng với thắng lợi tinh thần nên đến cổng trường lúc nào không hay. Sân trường lúc này mới lác đác những học sinh tới sớm để trực nhật. Các thầy cô giáo chỉ lẻ tẻ vài người ở hành lang văn phòng.

- Cất xe xong, bí mật áp sát phòng truyền thống ngay. Vừa qua cổng, Phúc đã nói như ra lệnh, rồi dắt xe vào nhà gửi xe.

Minh thoáng một chút méch lòng : Từ khi thừa tự tin vì đã khám phá ra thủ phạm, Phúc có vẻ lên giọng chỉ huy. Tuy nhiên, Minh cũng lùn cùn đẩy xe phóng theo bạn. Gửi xe xong, chú xóc cặp lên lưng tất tả bám theo Phúc. Thay vì chạy tắt qua sân đến thẳng khu phòng thí nghiệm và truyền thông, Phúc bày đặt khom người chạy men theo dây tường rào theo đường vòng cho có vẻ ly kỳ mạo hiểm, khiến Minh bở hơi tai.

- Đi đường này để tránh con mắt thiên lý nhơn của thầy Tôn. Lúc đến đích, Phúc hình mũi dừng lại thì thảo : Chỉ cần mở được cửa sổ nhìn vào là thấy ngay dây tử kinh.

- Nhưng làm sao mở được ? Trống ngực Minh đập thùm thụp : Hay chờ đến giờ ra chơi, lúc đó, các cửa phòng đều mở...

Phúc gắt :

- Thế mà cũng đòi đi điều tra... Phải chọn thời điểm khó khăn nguy hiểm nhất xông lên mới là người linh dũng cảm. Vừa nói, Phúc vừa rút ngay trong túi chiếc tuốc

- nơ - vít thủ sẵn từ ở nhà cho tình huống này : Chỉ tích tắc là xong ngay.

Phúc kiễng chân, dùng tuốc - nơ - vít cạy khe cái chốt từ chỗ hở giữa hai cánh cửa chớp. Một cánh bật ra. Bậu cửa sổ khá cao nên hai đứa cùng phải kiễng chân hết sức mới nhìn được vào trong phòng.

Minh sững sờ khi thấy bên trong tủ kính, ngăn trên cùng, phía trên ngăn để những dụng cụ quang học, nơi hôm qua chiếc máy chụp hình biến mất, giờ như có phép màu, chiếc máy Ni - kon có vỏ bọc bằng da đen bóng đã nằm nguyên ở vị trí cũ.

- Thế nào, cậu thấy tớ nói có đúng không ? Phúc nở nụ cười rạng rỡ : Trúng đích trăm phần trăm, hi hi hi.

Mặc dù đã tin suy luận của Phúc, khi nhìn tận mắt chiếc máy chụp hình, Minh vẫn phải ngẩn ngơ thần phục, pha lẫn một chút buồn vì vụ này bạn hơn hẳn mình.

- Sáng nay, ngay trong giờ đầu, chúng mình có thể thảo tối hậu thư được rồi. Hi

hí hí... Không ngờ lần này chúng mình cứu
cả trường thoát khỏi ách một tổng... á á á...

Nghe tiếng kêu oai oái cắt ngang
nguồn cảm hứng chiến thắng của bạn,
Minh chưa kịp quay sang đã thấy tai mình
cũng bị nhéo xech.

- Á á á... Phản xạ đầu tiên của chú là
ôm tai, méo xech mồm, nhìn ngược lên.

Trời đất quỷ thần ơi. Chính là thầy
Ton. Sao lúc nào thầy cũng cứ như từ dưới
đất hiện lên ?

- Thế nào các "thanh tra" ? Tôi đã cấm
đến hai lần rồi nhé. Hai bàn tay lạnh như
băng giá của thầy sau khi buông hai cái tai
đã đỡ ứng liền túm lấy cẳng tay hai nhà
điều tra lôi tuột luôn vào phòng thí nghiệm.
Lúc này, cả Minh lẫn Phúc cùng ngạc nhiên
nhận ra cửa chính của phòng đã mở từ lúc
nào. Mãi chăm chăm lo mở cửa sổ, các chú
nhóc không ngờ mình đã làm động tác thừa.

Thầy Ton gần như áp sát cặp kính cận
dày cộp vào tận mắt hai đứa.

- Mỗi em làm một bản kiểm điểm về tội cây cửa sổ phòng này rõ chưa ? Tại sao tôi đã cấm rồi, các em vẫn không nghe ?

Phúc cúi đầu về ăn năn :

- Thưa thầy, tại tôi qua, thầy Đại nói rằng cái máy chụp hình đã tìm thấy... tụi em muốn nhìn tận mắt.

- Há há há... Thầy Tôn hể hả cười lớn, đó là điều chưa từng xảy ra ở thầy tổng giám thị nổi tiếng nghiêm khắc : Giờ tận mắt thấy rồi nghe. Tôi đã nói chính tôi sẽ tìm ra, các em không muốn tin hả ? Thầy vỗ nhẹ vào lưng hai đứa : Nhớ cuối giờ nộp bản kiểm điểm. Bây giờ thì cùng cút ngay về lớp, nếu không muốn tôi dắt lên phòng hiệu trưởng. Cút ngay.

Như những chú thỏ được tay thợ săn buông tai, hai đứa phóng một mạch ra sân trường đã đông đúc học sinh các lớp.

Tin chắc đã thoát khỏi tầm mắt thầy Tôn, Minh mới hết đứng tim, hào hển hỏi bạn :

- Liệu thầy có nghe hết lời mình nói lúc đó không nhỉ ?

Phúc cũng thở không ra hơi, áo quần xộc xệch, nhưng nét mặt đầy vẻ hưng phấn :

- Chắc chắn nghe hết nên ổng mất hẳn tự nhiên. Từ trước tới nay, có bao giờ ổng cười há há há. Tất nhiên, mình vẫn phải nộp bản kiểm điểm, nhưng vẫn cứ thảo tội hậu thư. Phúc nhìn đồng hồ, thấy còn hai mươi phút nữa mới đến chuông vào học, chú lại tiếp tục hăng hái : Bây giờ tớ với cậu phải đi săn lùng Yến Cận. Tớ đảm bảo với cậu, bây giờ nó đang co rúm với bộ mặt nhợt nhạt, không dám nhìn vào ai nữa. Hừ ! không ngờ đã học tới lớp 8, là con ông tổng giám thị lại đi... hừ... không thêm rộng lượng nữa. Ba mày bắt chúng tao làm kiểm điểm thì chúng tao sẽ cho luôn mày một bài học. Phúc hung hăng : Theo cậu, có nên gửi một tội hậu thư, bắt nó cũng phải nộp cho chúng mình một bản kiểm điểm không ?

Minh bứt rứt :

- Cậu đã nói mình không chấp bọn con gái rồi kia mà.

- Thôi được, tạm nể cậu. Phúc chịu xuống nước : Việc trừng phạt nó để bàn sau. Cứ nhìn thấy mặt nó đã. Nếu nó vẫn vênh vênh ta sẽ tính...

Hai đứa xăm xăm xông xáo sang khu vực học sinh các lớp tám vẫn hay tụ tập trước khi xếp hàng vào lớp. Học trò các lớp tám đều lớn vượt hơn hai chú nhóc nữa cái đầu trở lên, nên rất dễ nhận ra sự có mặt len lỏi tìm kiếm chỗ này chỗ khác của hai chú là bất bình thường. Song chính các chú lại muốn khoe ra điều đó. Gặp đám đông nào các chú cũng nhìn xối vào mặt từng người, chỉ còn vài phút nữa đến giờ vào học mà chẳng thấy bóng nữ nhiếp ảnh gia Yến Cận đâu, Phúc lẩm bẩm :

- Dám sau khi tự thú bị xóc phát sốt lên, nó sợ quê không dám đi học lắm.

- Ê ! Mặt cấp gì mà sục sạo nháo nhác lên thế Phúc Hinh ?

Tưởng bị kẻ địch tấn công bất ngờ, Phúc quay ngoắt lại phòng thủ. Ai ngờ

người gọi là Thế Đen cùng học lớp 8A2 với Yến Cận ở gần nhà Phúc. Chú mừng rú bám vội lấy Thế Đen :

- Anh có biết nhóc Yến Cận đâu không ?

- Xác lão thế này. Thế vốn là vận động viên bơi lội có nước da hun nắng đen sạm, tướng lừ lừ, lạnh lạnh trùng mắt với Phúc : Hải Yến đáng tuổi chị mày...

- Ủ thi chị. Phúc lâu lâu : Anh thấy đâu không ?

Thế Đen chỉ về hướng cổng trường nơi đặt tám bảng gỗ sơn đen dài tới gần chục mét vẫn dùng để viết hoặc dán các thông báo, báo tường, khẩu hiệu : Ai đang đứng đằng kia. Bộ tụi bay định đăng ký dự thi ảnh nghệ thuật hả ?

Minh tò mò :

- Anh nói thì gì ?

Không chờ Thế Đen đáp, Phúc nôn nóng nắm tay kéo Minh đi :

- Lẹ chân lên không chuông reo đến nơi rồi... Nhưng đang đà hấp tấp, chú bỗng

chùn chân : Sao nó không co rúm lại vì tội lỗi nhỉ ?

Minh và Phúc cùng sững lại khi thấy Yến Cận đứng trước tờ thông báo bằng bìa trắng khổ lớn dính vào tấm bảng gỗ : MỖI CÁC BẠN THAM GIA CUỘC THI ẢNH NGHỆ THUẬT HÀNG NĂM. Thế lệ... Chiếm gần hết tấm bìa là bức tranh màu vẽ chú Mic - kây ngộ nghĩnh đang giương chiếc máy ảnh chụp chú vịt Đô - nan. Yến Cận, tất nhiên phải đeo kính cận, có nước da trắng trẻo, gương mặt trái soan rất xinh tươi, cao hơn Phúc Hình một chút và hơn Minh Nhi tới một cái đầu, đang cười duyên dáng khoe hàm răng trắng đều giải thích cho các bạn đứng quanh về cuộc thi. Phúc Hình nhìn "thủ phạm" đến nhòa mắt, rồi trở nên phân vân :

- Sao nó không đau khổ ? Nó còn vui tươi nữa chứ.

-- Về lớp đi cha. Minh hậm hực hích mạnh sườn bạn. Đoán sai bét nhè lại còn bày đặt tối hậu thư với tôi hậu tem.

Dứt lời, Minh xốc cặp lăm lụi đi thẳng một mạch về khu vực trước cửa các lớp sáu. Phúc miễn cưỡng sải bước bám theo, miệng vẫn lúng ba lúng búng :

- Không lẽ nhờ Yến đóng kịch giỏi thế ? Như tiếc rẻ chút thể diện bị sút mẻ, chú ngoái đầu lại nhìn Yến Cận thêm lần chót rồi lăm bắm : Thấy Tôn xấu xí mà sao nó lại không giống ? Hay... hay... có, có hai... Yến Cận ?

6.

MANH MỐI LẠI HÉ MỞ

Chuông báo giờ nghỉ giữa buổi réo vang, thầy Hưng dạy vật lý vừa rời khỏi lớp. Minh Nhi đã lao ngay xuống chỗ Phúc ngồi và kinh ngạc khi thấy Phúc dường như chẳng có vẻ gì muốn chấm dứt giờ học. Với vẻ mặt nghiêm trang, cái mũi như bốt hình, Phúc ta đang tập trung cao độ vào việc viết lách cái gì đó, mặc các bạn cùng bàn đang hò nhau ra chơi. Dám ngồi viết tối hậu thư ỉm. Minh tự nhủ. Hóa ra anh chàng vẫn say đòn.

- Tối hậu thư gì mà dài thế ? Đến bên bạn, Minh hỏi nhỏ đến lần thứ hai, Phúc mới ngẩng lên, cái mũi hỉnh như cũ.

- Bản kiểm điểm chữ tôi với sáng gì. Cậu quên lời thầy Tôn rồi à ?

- Hi hi hi thế mà tớ tưởng...

Phúc nổi quạu :

- Tưởng gì ?

Minh xuề xòa :

- Tớ tính rủ cậu xuống phòng truyền thống gặp thầy Đại hỏi lại vụ tìm thấy thủ phạm. Tớ vẫn nghi lắm.

- Cậu đi một mình, tớ quên vụ đó rồi. Phúc vung tay : Từ nay cứ có thầy Tôn kỳ đà cản mũi là tớ cóc thèm dính vào.

- Chưa gì mà đã nản.

- Với lại mấy ảnh tìm thấy rồi, việc quái gì chúng mình phải bận tâm, để liên tục phát triển kiểm điểm.

- Nhưng...

Phúc hầm hừ ngắt lời Minh :

- Tổ nói cậu thích cứ đi một mình rồi mà. Từ nay tớ cóc thêm... Sợ mình nói quá Phúc hơi chùng lại : ... Nghĩ khỏe còn hơn.

Biết bạn vừa mắc cỡ vừa tự ái vì những phán đoán trác lác, Minh Nhí đành lủi thủi ra khỏi lớp. Chú quyết tìm gặp thầy Đại hỏi rõ điều không sao hiểu nổi là cách gì mà lúc trưa ở trường còn chưa ai tìm ra manh mối mà đến tối thấy Tôn đã thu hồi được chiếc máy ảnh. Hơn nữa, một việc như vậy mà ở trường cứ êm như ru chẳng còn ai nói gì, thậm chí, một thắc mắc nhất định phải có : Máy đã tìm thấy, vậy thủ phạm là ai, cũng chẳng thấy ai nhắc nhở.

Minh đi nhanh qua sân trường đông bọn học sinh các lớp chơi đùa : chỗ nhảy dây, chỗ chạy đuổi, chỗ tùm tùm tán dóc... Lúc gần đến phòng truyền thống và thí nghiệm ở cuối sân chú hồi hộp, điều ít khi có trong chú mỗi khi gặp thầy Đại. Cần phải mở đầu thế nào cho cuộc nói chuyện nhanh nhất, đồng thời thầy cũng chịu tiết lộ bí mật một cách dễ dàng...

Thấy cánh cửa phòng mở rộng, định mình sẽ gặp thầy Đại, Minh hít hà nhìn lại

áo quần, thật tin là y phục đã ngay ngắn, chú mới lấy điện bộ tự nhiên bước thẳng vào phòng. Và chú suýt ngất xỉu khi trong phòng chỉ có mỗi mình "đối tượng"... Yến Cận. Mắt Minh như đột nhiên bị nhòa vì một cơn gió độc. Yến Cận đang ngồi trước tấm bìa lớn, tay đang cầm bút lông viết nắn nót từng hàng chữ in một cách chăm chú. Lại thể lệ cuộc thi chụp hình. Chỉ nhìn nhác một cái, Minh đã biết. Chú định xoay chân lảng ra thì Yến Cận thoáng thấy bóng người ở cửa, lắc nhẹ mái tóc ngắn ngắn lên. Ánh mắt cô ngờ ngợ trước ông khách nhí. Nhận ra kẻ xô đẩy, đụng độ với mình trưa hôm qua, nhưng cô cũng độ lượng nở nụ cười sẵn sàng quên "quá khứ".

Minh lúng túng, chú vẫn chưa quên. Dù mười phần tin chắc cả mười : Yến Cận không phải thủ phạm lấy chiếc máy chụp hình, nhưng chuyện bị đẩy ngã giữa đến bây giờ vẫn còn è mờng cộng với chuyện trót nghi oan cho Yến Cận, làm chú thấy khó mở miệng ra hỏi Yến xem thấy Đại đi đâu ? Mà quay ngay trở ra lại càng dở. Chú nhanh trí, chụm môi huýt sáo với vẻ phớt

đời, hai tay đút túi quần thông dong ngựa mặt ngắm những bức hình dán bao quanh tường phòng. Đó là những bức hình màu được phóng ra các khổ lớn cỡ 27x32, chụp cảnh ngày khai trường ; những cảnh sinh hoạt lao động của thầy cô giáo với học sinh nhân những ngày kỷ niệm, ngày hội trường ; chân dung những học sinh đạt giải cao trong các cuộc thi học sinh giỏi toàn quốc ; các nhà lãnh đạo chính phủ và thành phố, ông Bộ trưởng Bộ Giáo dục tới thăm trường, vân vân... mà bình thường ít khi Minh để ý. Chú bỗng tùm tùm cười khoái chí khi đứng ngay trước tấm hình mình đang nhận phần thưởng học sinh xuất sắc toàn diện do chính tay ông Bộ trưởng trao tặng, trong khi cô Khánh hiệu trưởng và thầy Tôn tổng giám thị đứng bên cùng cười rất tươi với ông Bộ trưởng.

- Thế nào ? Minh giật bắn người ngẩng mặt, nhận ra Yến Cận không biết làm thế nào đã ở ngay bên cạnh : Định thi ảnh năm nay hay sao mà xem kỹ vậy ? Dự thi đi. Năm nay có giải thưởng lớn đấy.

Ài chà. Ai chẳng biết chị là trưởng ban tổ chức mà phải vờ hỏi han để tự giới thiệu. Tuy nhiên được hỏi cũng tốt hơn là không, nên Minh cũng chiều cô đáp lại :

- Nhà em có máy nhưng không biết chụp ảnh nghệ thuật.

- Dễ ợt à. Yển sốt sắng : Em cứ mang máy đến, chị hướng dẫn vài động tác cơ bản là chụp được thôi à. Máy của em máy gì ?

- Máy Ca - non tự động... Minh bỗng thấy hứng thú khi được dịp khoe khoang : Ba em nói máy này đời mới nhất, cũng nhiều tính năng nhất trong các loại Ca - non.

Yển vui vẻ :

- Thế thì thừa sức chụp rồi. Mai mang đến nghe. Chị sẽ gợi ý cho một số cảnh và đề tài để hình ảnh trúng trọng tâm. Chụp hình chỉ cần thông minh, nhạy cảm, cộng với nắm vững kỹ thuật sử dụng máy là thành công à.

Ài chà. Khoe khéo mình thông minh, nhạy cảm đây. Ai chả biết chị từng đoạt giải

thường các cuộc thi ảnh ở báo Khăn Quàng Đỏ, Mực Tím, Hoa Học Trò... Tuy nhiên, sự cời mở của Yển cũng khiến Minh quên luôn chuyện cũ, đồng thời thấy tự hào khi được quen với người lớp tám đầu gi cũng là chủ nhiệm câu lạc bộ Nhiếp ảnh của trường, vừa nổi tiếng toàn thành phố lại vừa là con thầy... ấy ấy, Minh chắc lười không dám nghĩ thêm từ cuối cùng cho trọn ý. Chú mỉm cười tự đắc bởi mình đã tỉnh táo, không để tình cảm đi quá đà.

- Chị này... Sợ Yển Cận đọc được ý nghĩ của mình, Minh hỏi sang chuyện khác : Sao những bức ảnh dán trên tường có bức màu bị vàng, có bức lại bị khoang...

- À... Yển ghéech cặp mắt kính về các bức ảnh : Có nhiều nguyên nhân. Có bức như mấy bức chụp từ những năm ngoài trở về trước... Yển chỉ những bức ảnh phía bên trái : ... do để lâu, ảnh lại rửa kém nên bị biến màu. Cũng có bức mới như bức kia... Yển chỉ chính bức Minh đang nhận giải thưởng từ tay ông Bộ trưởng : ... Bị vàng là do khi chụp bị lấy sai ánh sáng. Ô ! Bức này... chính em hả ? Trời ! Thế mà... chị

không ngờ em chính là... học thì giỏi mà sao em có vẻ quạu thế ? Không tuần nào chị không thấy tên em trong danh sách những học sinh bị làm bản kiểm điểm ở sổ của ba chị.

Minh cảm thấy phồng mũi. Hóa ra mình cũng thuộc hạng được cả cô gái lớp trên phải chú ý.

- Còn bức này,... Yên vẫn hào hứng chỉ bức ảnh chụp cảnh cô Khánh đang đánh trống trong ngày khai trường : Bức này hình tốt nhưng ở góc luôn có một khoảng hơi ố là do tật của máy. Những máy cũ, mỗi cái đều có một tật không lớn thì nhỏ, người tinh trong nghề đều có thể nhận ra. Em cứ tìm những ảnh có khoảng ố ở góc là đều do một máy chụp. Đó là cái máy Ni - kon của trường, do lâu lâu mới dùng một lần nên góc ống kính bị ố thành ra ảnh có tật.

Minh như tỉnh ra, chỉ luôn vào chiếc máy ảnh đặt trong ngăn tủ cất những đồ thí nghiệm về quang học : Tức là chiếc máy kia hả chị ?

- Không. Máy kia là... Yên dễ dãi buột miệng rồi như chợt nhận ra điều vô ý, liền lúng túng : ... ờ ờ... đúng là nó đấy. Nó có cái tật... U... mỗi máy đều có thể có một tật.

Minh suýt hét toáng trước phát hiện bất ngờ. Nhưng chú kiềm chế kịp. Và trở nên vui vẻ :

- Ngày mai, em mang máy đến, chị nhớ hướng dẫn cho em. Nhất định em sẽ dự thi đấy. Em phải về lớp vì sắp hết giờ ra chơi rồi. Cảm ơn chị nghe.

Không chờ Yên chào lại, Minh lao tót ra khỏi phòng, không may đâm sầm vào thầy Đại đang từ ngoài sân đi vào.

- Thầy ạ. Chú chào như cái máy rồi lại phóng tiếp, khiến thầy Đại chỉ còn biết ngơ ra, không kịp nghi chú nhóc vừa diễn trò gì trong phòng.

Ha ha ha ha ha... Ta đã khám phá ra điều ẩn khuất vĩ đại. Trong lòng Minh đầy tràn cảm xúc hả hê xua sạch những bức bí ám ảnh chú suốt từ đầu giờ học. Chú ủa vào lớp định báo cho Phúc biết, nhưng Phúc đã biến mất. Chú vội nhào ra hành lang, từ

trên lầu nhìn bao quát khắp sân trường, mãi mới thấy ở gần cổng trường, người bạn "đồng sự" đau khổ đang khúm núm trước thầy Tôn. Ông thấy có vẻ đặc ý vừa dạy dỗ Phúc một cách say sưa, vừa vung vẩy tờ giấy khổ vở học trò, mà nhìn từ xa, Minh cũng đoán được chịch là bản kiểm điểm của Phúc. Minh mỉm lòng thờ dài : Phải buồn và tự ái lắm, Phúc mới nộp bản kiểm điểm trước mình như thế.

Tan giờ học, Minh sốt sột chặn đón lúc Phúc ôm cặp qua đầu bàn.

- Chờ tớ một chút. Vừa có một khám phá mới.

Phúc hình mũi khịt khịt :

- Tớ đã nói là "bái bai" vụ đó rồi kia mà.

Minh vội bước theo Phúc ra cửa :

- Tớ đảm bảo với cậu chuyện này rất ly kỳ. Thấy bạn vẫn đi nhanh, nhưng hơi nghiêng đầu có vẻ chịu nghe, Minh tiếng nhỏ tiếng to kể lại chuyện gặp Yến Cận ở phòng thí nghiệm và truyền thống.

Càng nghe Phúc Hình càng sáng mắt :

- Thấy Tôn và thầy Đại bàn nhau để cái máy ảnh khác thay cho cái bị mất để làm gì ?

Minh bồi hồi giải thích :

- Cả hai tiết học cuối tớ mãi suy nghĩ đến nỗi quên cả chú ý vào bài học. Theo tớ có hai khả năng. Thứ nhất, khi mấy chú công an có vẻ coi vụ này như chuyện vặt không muốn điều tra, thầy Tôn đã đến gặp thầy Đại dọa dẫm là để chuyện mất mát kéo dài không có lợi và thầy Đại phải chịu trách nhiệm, thế là thầy Đại bỏ tiền mua cái máy khác thế vào cho yên chuyện.

- Tội nghiệp thầy Đại. Phúc nổi xung : Thế thì phải cho ông Tôn một bài học, một tối... Định nói : tối hậu thư nhưng chợt nhớ cú thất bại ê ẩm lúc sáng, Phúc liền im thin thít.

- Khả năng thứ hai... Minh nói tiếp : Mọi khi cuộc thi ảnh hay tổ chức vào tháng gần tết, cũng gần ngày hội trường, sao năm nay bỗng dừng thi vào dịp này ? Tớ cho là thầy Tôn đã dùng mưu thế vào đó một cái

máy khác, đồng thời phao tin máy đã tìm được, rồi tổ chức sớm cuộc thi. Đứa lấy cái máy mà thầy đã nghĩ có thể thuộc loại dân thích chơi máy ảnh sẽ an tâm đi chụp những tấm ảnh gửi dự thi. Cái máy đó đã có tạc ô hình ở góc trên chắc chắn sẽ bị lộ do còn mất tinh đời của Yến Cận. Tổ nghị chính Yến Cận đã giúp ông già mưu kế này.

Phúc tròn mắt kinh ngạc:

- Cao thủ... cao thủ đến thế là cùng. Nhưng nhờ đứa lấy máy ảnh đem bán lấy tiền, xài thì sao?

Minh Nhi gật mái đầu tóc xù:

- Tổ cũng nghĩ đến điều đó. Rất có thể thầy Ton va thầy Đại đã đoán ra phần nào người lấy nên mới bày mưu như vậy. Vâng trán nhô của Minh Nhi hơi nhẵn lại: Bây giờ, chúng mình muốn tìm ra thủ phạm trước thầy Ton phải nài nỉ thầy Đại giúp đỡ, vì trong tay chúng mình chẳng có tình tiết nào của vụ việc cả.

- Sao cậu ngớ ngẩn thế. Phúc hình mũi: Đời nào thầy Đại ủng hộ mình. Dù có

quý chúng mình đến mấy, người lớn cũng để cùng phe với nhau hơn.

- Nhưng tớ có một cách chắc chắn thầy Đại sẽ chuyển sang giúp chúng mình.

- Cách gì nào ? Phúc đứng hẳn lại nghe với vẻ nóng nảy.

- Cậu đi theo tớ.

Thay vì cùng đi về phía nhà để xe, Minh đưa bạn trở lại dãy phòng truyền thống và thí nghiệm.

- Lúc ra chơi, khi nói chuyện với Yến Cận, tớ vẫn để ý tủ kính để đồ thí nghiệm, thì thấy chiếc máy vẫn để ở tầng trên cùng...

Hai chú nhóc đi đến nơi mới chừng hững trước hai cánh cửa khóa trái. Suốt dãy hành lang và sân trước không một bóng người. Minh ngần ngại tính rủ về thì Phúc rút luôn trong túi chiếc tuốc - nơ - vít đã dùng buổi sáng :

- Để tớ cạy cánh cửa sổ. Minh tìm ra chân lý tức là lấy lại bản kiểm điểm từ tay thầy Tôn.

Minh ái ngại nhìn quanh, chợt thấy sát tường hành lang có hai chiếc ghế tựa các giáo viên vẫn dùng ngồi nghỉ trong giờ ra chơi mười phút, mắt chú sáng lên :

- Mỗi đứa mang một chiếc để đứng lên có thể nhìn qua kính cửa ra vào khỏi cần cạy cửa sổ.

- Tuyệt vời... Phúc hăng hái xông tới nhấc bổng một chiếc ghế. Minh cũng làm như bạn nhưng có vẻ chật vật hơn. Hai chú nhóc hài lòng cùng nhảy tót lên ghế nhìn qua ô kính vào trong phòng.

Do các cửa phòng đều có ô kính nhận ánh sáng từ bên ngoài nên mọi thứ trong tủ kính đựng đồ thí nghiệm và vật lưu niệm đều rõ mồn một. Chiếc máy ảnh Ni - kon có bao da đen đúng là được đặt ở ngăn cao nhất, không cùng chỗ với ngăn để dụng cụ quang học như lúc đầu mọi người vẫn nói.

- Cậu thấy chúng mình bắc ghế mà còn lâu mới với hết cánh cửa, trong khi ngăn để máy ảnh cao hơn cả cánh cửa thì người lấy không thể nào là học sinh dù là học sinh lớn gộc lớp 9. Minh thì thảo phân tích :

Muốn lấy phải bắc ghế, trong giờ học thì không được rồi, còn trong giờ chơi ngoài hành lang, ngoài sân lúc nào cũng có người, chưa kể ở đâu cũng có các thầy cô giám thị.

Phúc gật gù :

- Nếu vậy chỉ có thầy giáo nào cầm nhầm thôi.

- Không... Minh nhảy từ trên ghế xuống : Tớ tin chắc rằng...

- Rằng gì nào ?

Cả Minh lẫn Phúc bỗng cùng co rúm lại bởi tiếng nói lạ ở ngay bên tai và tin chắc một lần nữa mình rơi vào tay thầy Tôn. Lần này chắc chắn không phải chỉ nộp bản kiểm điểm mà còn bị đưa ra trước toàn trường cảnh cáo. Minh dấn đầu dưới đất, tay vẫn giữ tựa ghế, còn Phúc đùn mũi như tên trộm bị bắt quả tang đứng nguyên trên ghế, tay vẫn vịn trên ô kính. Sau khi ngơ ngác nhìn trước nhìn sau chẳng thấy ai, hai chú nhóc cùng nhìn nhau, hai đôi mắt thất thần, bỗng chứa đầy hoài nghi : Hay chúng mình thần hồn nát thần tính ?

- Hà hà hà... Chuỗi tiếng cười giễu cợt từ sau trụ cột hành lang cất lên cùng sự xuất hiện của thầy Đại làm Minh và Phúc nhẹ nhõm cùng gượng cười theo thầy mà không sao ra tiếng.

- Hóa ra các em vẫn quyết tìm ra thủ phạm ? Thầy Đại giúp Minh cất trả chiếc ghế vào chỗ cũ, lấy chìa khóa, mở cửa đưa cả hai vào phòng, mời ngồi đằng hoàng, rồi thầy kéo ghế ngồi đối diện : Thầy đã đọc bản kiểm điểm của hai em do thầy Tôn đưa. Vẫn kiểm điểm, nhưng vẫn cứ điều tra là thế nào ? Đừng có giỡn mặt với thầy Tôn đấy. Thấy hai chú nhóc ngồi im đưa mắt cho nhau, thầy khề nháy một mắt làm vui : Kết quả điều tra thế nào ? Liệu thầy có phải thủ phạm không ?

Phúc Hinh mau mồm mau miệng :

- Thưa, chúng em không bao giờ xếp thầy vào đối tượng...

Thầy Đại bật cười :

- Chắc em đọc báo Công An thành phố nhiều lắm hả ?

Phúc ngượng nghịu cúi mặt, nói khẽ :

- Cũng đọc... à.

Thầy Đại quay qua Minh :

- Còn em vẫn định tìm thêm cái máy nữa chắc ?

- Thưa thầy... Minh lúng túng : Chúng em biết được chiếc máy ảnh trên giá kia là chiếc được thế chỗ cho chiếc đã mất.

Thầy Đại hơi thất sắc :

- Ai nói... Hừ ! Nói tiếp đi. Thầy bình tĩnh lại, nheo mắt khếch lệ hai chú nhóc : Nói tiếp đi.

- Chúng em cho rằng hoặc là thầy đã bỏ tiền ra mua máy để bù vào cho bớt rắc rối, hoặc thầy Tôn bàn với thầy để tạm vào đó một cái giống hệt cho mọi người an tâm đã tìm thấy, sau đó phát động cuộc thi ảnh nghệ thuật...

- Giỏi giỏi... Thầy Đại ngạc nhiên đến nỗi phát ho khù khụ : Giỏi lắm. Thầy không ngờ...

Minh và Phúc cùng toét miệng hôn hờ. Nếu lúc đó có dụng cụ đo mũi chắc chắn sẽ thấy mũi các chú nở gần gấp đôi.

- Nào, nói tiếp đi. Thầy Đại thú vị giục.

- Thưa thầy, đến lúc này, em tin chắc không phải chiếc máy ảnh của thầy.

Phúc nói thêm :

- Nếu người lấy chiếc máy không dự thi ảnh thì mưu kế của thầy Tôn sẽ thất bại.

Thầy Đại trầm nét mặt gật đầu :

- Thầy cũng có ý nghĩ như thế và đã nói với thầy Tôn. Nhưng thầy Tôn nói : làm vẫn hơn không làm. Keo này thua sẽ bày keo khác. Thầy Đại lim dim mắt rồi thở hắt : Khi thủ phạm chưa ra ánh sáng thì thầy là người trông coi ở đây vẫn phải chịu trách nhiệm về mọi mất mát nên thầy không thể làm gì khác ngoài việc nghe theo ban giám hiệu. Bây giờ các em đã tìm manh mối đến đâu rồi.

Minh lấy hết can đảm cộng với sự hồi hộp, nhìn thẳng vào mắt người thầy đáng kính :

- Thừa thầy, vừa rồi em và Phúc nhìn vào phòng để thêm một lần nữa xác định cái máy chụp hình không thể mất trong buổi sáng hôm qua như thầy đã... đã... Minh ấp úng không dám nói hết ý.

- Thế nào ? Cái gì ? Thầy Đại cau mày vô trán : Em cho rằng thầy nhớ sai à ? Không thể có chuyện ấy. Thầy là giáo viên dạy toán nhiều năm, trí nhớ thầy không tồi. Chỉ có đầu giờ buổi sáng, thầy mới mở khóa phòng và khóa tủ.

Minh lẳng lặng đứng dậy. Với vè tự tin, chú bước lại trước dãy tủ kính cao ngợp gần tới trần, cân nhắc thật kỹ lần nữa. Hồi lâu chú trầm ngâm :

- Em nhớ thứ sáu tuần trước bọn em xuống đây học giờ thí nghiệm thực hành, cái tủ và đồ vật ở trong có nhiều bụi. Bây giờ thật sạch sẽ.

Phúc bật ngời thẳng lên luôn :

- A, đúng rồi ! Em nhớ hôm nào đó có mấy chị lớp 9 dọn rửa tổng vệ sinh phòng truyền thống để đón đoàn Đức đến thăm...

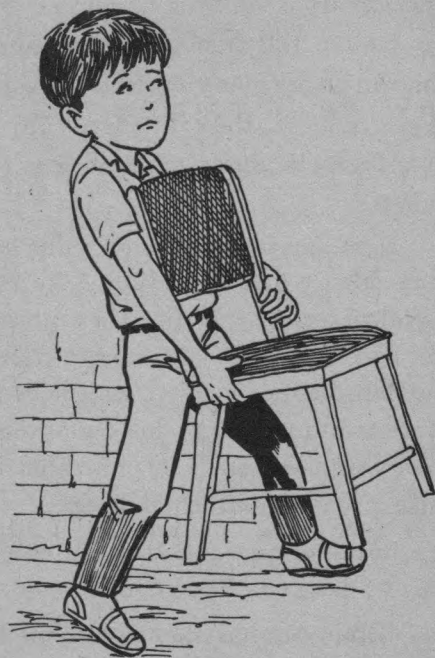
Mặt thầy Đại khờ ra. Sau đó, thầy lại vô vô vào cái trần cao, miệng lẩm bầm với vè cố nhớ ra điều gì :

- Không thể... không thể nào. Im một lúc, thầy nói bằng giọng lưng lửng : Hôm đó là chiều thứ bảy nhưng... nhưng không thể... không thể... Thầy vẫn tin cái máy mất vào sáng hôm qua.

8.

THỦ PHẠM KHÔNG BỊ BẮT

Thế là Minh và Phúc được thầy Đại cung cấp cho danh sách bốn học sinh lớp 9B3 tham gia lau dọn sắp xếp lại những đồ vật trong hai phòng truyền thống và thí nghiệm. Nguyễn Thị Bích Vân, Phạm Thị Mỹ Hằng, Nguyễn Thị Hòa, Lê Thị Hải Trang. Nguyên chiều thứ bảy, để chuẩn bị đón tiếp đoàn khách của hội Hữu Nghị Đức - Việt nhận đồ đầu cho trường tới thăm, nhà trường đã huy động học sinh các lớp tham gia dọn dẹp, làm vệ sinh toàn trường, 9B3 là lớp từng được thầy Đại làm

chủ nhiệm mấy năm trước, năm nay tuy chuyển sang phòng thí nghiệm, thầy vẫn là chỗ thân thiết với từng học sinh ở lớp. Bởi vậy khi lớp 9B3 được phân công dọn dẹp ở khu văn phòng giáo viên, khu truyền thống và thí nghiệm, thầy đã chọn Vân, Hằng, Hòa, Trang là những học sinh thầy tin cậy từ lâu...

Ngay sau bữa cơm chiều, đúng lời hẹn, Phúc đạp xe đến nhà Minh. Lần này chú lại oai vệ trong bộ đồ điều tra hình sự: mũ lưỡi trai rộng vành kéo sụp hết trán, kính mát đen, áo blu đông đen, giày da dã chiến, và để tránh trục trặc dọc đường như lần trước với chiếc Hon da 90 phân khối, chú đi chiếc... xe đạp mi ni thường ngày.

Bố mẹ và hai chị Hải, Hà của Minh thấy bộ dạng của Phúc đều bật cười.

- Cháu đến học nhóm với Minh đấy à ?
Bác sĩ Đức hỏi.

Chị Hải cười rử :

- Thế mà ba cũng hỏi. Mặc ấm thế kia chắc là đang cảm cúm tới nhờ ba khám bệnh.

Minh bị quê quá liền chạy ra lăm bằm vào tai bạn :

- Đã bảo phải giữ bí mật mà cậu mặc thế này có khác gì khoe với mọi người mình đi việc đó.

Phúc nhanh ý liền khoanh tay trước bố mẹ Minh :

- Thưa hai bác, hôm nay tụi con đi tập văn nghệ. Chúng con diễn kịch. Con đóng vai thám tử.

Chị Hà trề môi cười khúc khích :

- Thế thằng Minh Nhí đóng vai gì ?

- Nó về không kể với hai bác và các chị à ? Mũi Phúc hỉnh lên : Minh đóng vai vệ sĩ cho thám tử. Chắc nó buồn nên không dám khoe.

Minh khoái chí vì Phúc xạo dẻo quẹo. Chú tùm tùm cười chào bố mẹ và hai chị rồi ra ngồi sau xe ôm eo ếch Phúc. Phúc phẩn

chấn đập cho xe chạy nhanh, và lượn qua lượn lại sát mũi những xe vừa bị vượt cho pha màu mạo hiểm.

- Bây giờ đến nhà ai trước ? Phúc hỏi.

- Đến Lê Thị Hải Trang.

- Theo cậu có khả năng cả bốn thông đồng với nhau không ? Bọn con gái thường nhất như thỏ. Nếu không có sự thông đồng không dám lấy thứ gì đâu.

- Cứ đến gặp từng đôi tượng rồi chúng mình sẽ phân tích.

Phúc rạo rức khắp người dòng máu hiếu thắng :

- Không ngờ chúng mình khám phá ra vụ án cực kỳ phức tạp. Sau này lớn lên, nhất định tớ sẽ làm công an điều tra hình sự. Hết lớp 12, chúng mình cùng thi vào trường Đại học công an đi.

- Nhất định là như thế... Minh bỗng ngập ngừng : Tớ chỉ sợ mình nhỏ con họ không nhận.

- Trời ! Đến lúc đó chắc chắn cậu phải to con chứ. Từ nay đến năm thi đại học cứ ăn thật nhiều là to con hết. Như tớ đây này. À, nhà nhỏ Trang trong hẻm phải không ? Theo tớ, các vụ án đối tượng là con gái có nhiều cái lợi, thứ nhất, mình an tâm không sợ nó đánh lại mình, thứ hai, vụ án có vẻ lâm li hấp dẫn. Tớ hình dung khi bị bắt quả tang tại nó sẽ tha hồ khóc sụt nước nài nỉ mình tha tội, chà chà... bình thường sao tại nó vênh váo dễ ghét... Nếu tất cả bọn con gái đều là thủ phạm để chúng mình truy bắt... Nếu thế thì sướng lắm. Cứ gặp chúng mình là chúng nó chỉ có cười lấy lòng... Ái cha cha... Phúc chỉ kịp oai oái kêu mấy tiếng, chiếc xe đã lăn đùng văng mỗi đứa một nơi. Minh thì ôm cái gối sút nhả nhỏ cổ kim để khỏi khóc. Từ khi được mệnh danh Thanh tra Ca - ta - nhĩ, Minh đang cố tập để bớt tật hay mềm lòng chảy nước mắt như con gái.

- Chưa gặp đối tượng đã gặp xui. Hóa ra mãi huyện thuyền bốc đồng Phúc cho xe bập vào ổ gà lớn trên đường. Chú nhìn

Minh biết lỗi : Tai nạn này có lẽ báo trước nhỏ Trang thuộc thứ dữ.

Minh gườm gườm :

- Tại cậu cứ vừa đi vừa nói trời nói đất.

Phúc dùng dùng đứng phất dậy :

- Cậu không hòa theo đời nào tớ nói.

Nó vùng vằng : Cùng đau muốn chết lại còn trách. Về, tớ về luôn cho mình cậu đi.

Minh đành nhún nhin xuống nước :

- Ừ thì tại tớ hết. Chưa gặp thủ phạm mà đã chia rẽ.

Phúc khập khiễng dựng xe, rồi rên rầm ngồi lên yên :

- Nào đi thôi cha. Truy tìm thủ phạm nguy hiểm tính mạng là chuyện thường tình, thế mà chưa chi thằng nọ đã đổ tội cho thằng kia. Vụ này thắng lợi, mình mấy chúng mình càng nhiều thương tích có khi càng về vang.

Minh ngồi sau lưng bạn nói mát :

- Lúc nào cậu định té thêm cái nữa phải báo trước để tớ nhảy xuống nghe.

Phúc như không nghe thấy, lại tiếp tục đạp vù vù vượt hết những xe đạp cùng chiều trên đường. Quên nhanh cú ngã đau lần cơn tự ái, nó còn chum miệng huýt sáo bản nhạc đuối bắt quen thuộc trong bộ phim hình sự dài nhiều tập : Con Bạch Tuộc.

Cuối cùng hai đứa cũng đến đúng địa chỉ cần tìm. Một ngôi biệt thự sang trọng hai tầng đường bê ngự sâu trong khu vườn rộng trồng rất nhiều cây cảnh. Hai cánh cổng sắt lớn hoa văn cầu kỳ và hàng rào bằng những song sắt đầu nhọn đẹp như mũi giáo, ngăn cách đường phố với tòa nhà.

Hai "thanh tra" vừa dừng xe trước cổng, ba con chó béc - giê lớn như ba con bê từ trong nhà đã sủa ông ổng phóng ra như ba mũi tên. Khi thấy khách là hai chú nhóc lấm lét chẳng có chút oai nào đáng tôn trọng, lũ chó càng hung dữ vừa sủa vừa như muốn chồm vọt ra ngoài cổng.

Phúc tái mét mặt vội quay xe ra đường :

- Chuẩn thôi. Khỏi cần phải điều tra cũng biết.

Mình cũng luống cuống nhảy lùi xa cổng :

- Hay chúng mình nhầm nhà ?

Tốt một cái, hai đứa đã biến sang hè phố bên kia. Thật an toàn với lũ chó, Phúc mới thở phào :

- Nhà đang hoang việc gì phải nuôi nhiều chó thế. Nhỏ Trang này chôm cái máy chụp hình là cái chắc.

Mình phân vân :

- Đi điều tra mà không gặp đối tượng thì cũng dở.

- Thế thì cậu sang bấm chuông đi. Phúc nói : Tớ ở bên này trông chừng... xe đạp. Với lại, hơi đầu đụng nhau với chó. Cả phim Con Bạch Tuộc chẳng có tập nào thanh tra Ca - ta - nhích đụng nhau với chó.

Nhìn lũ chó bên trong song cổng vẫn cứ nhăm vào mình sửa hăm hở, Minh hít hà đến hai mươi tư lần để lấy bình tĩnh mà vẫn không dám qua đường.

May sao tự nhiên lũ chó bỗng im hẳn. Hình như từ bên trong có ai quát chúng. Một cô gái tóc ngang vai, mặc đồ bộ hoa giản dị, cỡ tuổi 15 từ bên trong đi ra. Lũ chó đang châu ra đường liền quay cả lại đua nhau vẫy đuôi quấn quanh chân cô chủ như muốn mách về những kẻ lạ mặt đang đe dọa nền an ninh tòa nhà.

Mình cố lấy lại tự tin sang đường, cố ý quay lại nói khê với Phúc cũng vừa lao sang :

- Trông "bà" này quen quá. Nhớ chỉ hỏi thăm lung tung, không đụng gì đến cái máy chụp hình nhé.

- Nhỏ này điệu dễ sợ. Phúc hình mũi thì thảo : Trông gian lắm. Nhưng lúc cùng Minh đứng trước hàng hoa văn cánh cổng, chú đứng sững...

Cô bé chủ nhà bỗng hỏi :

- Phúc Hình phải không ?

Phúc giật bắn người như chính mình là kẻ phạm tội, chỉ muốn có phép màu biến mất trước mắt "nhỏ" nọ.

... chú lúng túng lắm bầm cho Minh vừa đủ nghe : Hóa ra là cô tớ... Tớ cứ tưởng Trang nào.

Đến lượt Minh đứng ngậy ra vì ngạc nhiên :

- Cậu nói sao ? Cô... của cậu... đấy ư ?

Trang mở rộng công, nở nụ cười vui vẻ :

- Vào chơi đi. Cô bé nhìn kỹ Minh : Hình như em là học sinh giỏi được tuyên dương phải không ?

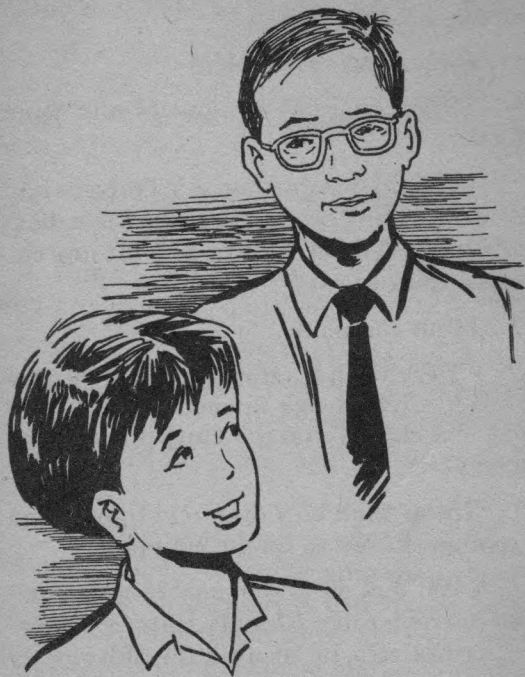
Minh chỉ cười nhẹ. Còn Phúc ta vẫn im thin thít.

- Cô... à... Chị ạ. Minh lấy hết bình sinh, nói : Bọn em đi tìm chị Mỹ Hằng nhưng không có địa chỉ, Phúc nó nói đến đây hỏi... chị.

Trang tròn mắt ngạc nhiên :

- Làm sao thằng Phúc biết nhà này được ? Cháu vào chơi đi ông bà mừng lắm đấy.

Phúc ấp úng nói trống không :

- Muốn tìm Mỹ Hằng.

- Cháu sợ ba mắng hả ? Kể chuyện ba với ông bà. Vào chơi đi.

Phúc bỗng vùng vằng :

- Thôi, khỏi hỏi. Nó giục Minh : Minh đi thôi.

- Thế thì đến đây làm gì ? Trang ra hẳn ngoài hè : Cháu bao nhiêu lần bị kiểm điểm cô biết hết. Vào đi. Ông bà nói, tết này cho ba má cháu về rồi.

Minh vội nói đỡ :

- Để khi khác. Bọn em đang đi công chuyện. Chú vờ ngờ nghệch : Bọn em chỉ biết nhà chị Mỹ Hằng ở cùng phố này mà không biết số.

Trang đành bỏ ý định mời thằng cháu vào nhà, chỉ tay về hướng cuối phố :

- Hai đứa cứ đi đến số 172 quẹo phải vào con hẻm rộng. Nhà Mỹ Hằng ở "xuyệt" 96, trước cửa là hàng kem. Nhưng có chuyện gì thế.

Phúc buông thông :

- Bí mật.

- À quên. Trang nói thêm : Nhà Mỹ Hằng có con chó xù dữ lắm đấy.

Hai nhà "thanh tra" quên cả chào Trang, cắm đầu đi một đoạn dài trong im lặng. Rồi "thanh tra" Minh mới lên tiếng trách "đồng sự" :

- Sao nhà ông bà nội mà cậu cũng không biết ?

Được bạn khơi mào, Phúc kể bằng giọng buồn buồn :

- Ông bà không cho ba tớ lấy má tớ, ba tớ cứ lấy, thế là ông bà từ luôn không cho đến nhà.

- Thế sao cậu không nghĩ ra "bà" Trang là cô ?

- Lâu lâu nhỏ Trang và các cô chú vẫn đến nhà tớ chơi. Nhưng tớ cũng chẳng biết tại sao tớ lại không nghĩ ra. Chắc trong đầu tớ toàn bọn thủ phạm. Phúc lầu bàu : Tớ không thích mà cũng không nhớ nhỏ Trang vì nó chỉ hơn mình ba tuổi mà nó gọi mình là cháu xưng cô ngọt xớt.

Minh sôi nổi đồng tình ngay :

- Tớ cũng như cậu. Nhà tớ có mấy đứa còn ít tuổi hơn tớ, nhưng là em ba, má tớ. Lúc trước mặt người lớn, tớ gọi cô, chú nhưng gọi nhỏ thôi, đằng sau người lớn, tớ "mây, tao" hết. Chúng nó cũng thích như thế.

Lương lự một lúc, Phúc mới nói :

- Nhưng tớ đảm bảo với cậu nhỏ Trang không lấy cái máy ảnh đâu.

Minh cười :

- Từ lúc đầu cậu toàn nghi "bà" ấy ?

Phúc cười ngược :

- Ủ ! Nhưng họ hàng nhà tớ không ai có tật chồm chĩa đâu.

- Tớ nhận ra "bà" cùng lên bục danh dự nhận giải thưởng với tớ, nên tớ gạch tên "bà" ngay khỏi sổ nghi ngờ.

Phúc thắc thò :

- Nếu đi cả bốn đôi tượng đều là người quen là chết dở đấy.

Đến đầu hẻm 172, Phúc quẹo xe vào, đi chừng khoảng 200 mét trong con hẻm rộng lảng xi măng, nhà hai bên san sát, phần lớn là loại nhà xây một, hai tầng kiểu đơn sơ cũ kỹ của khu dân cư bình dân.

Thấy tấm biển tôn nhỏ màu xanh dương với độc một chữ KEM lớn màu cam, Phúc dừng xe đúng ngay số nhà 96 bên phải : ngôi nhà một tầng lợp ngói ta xây thụt vào bên trong, phía trước là khoảng sân lát gạch tàu có để hai dây chậu cây cảnh. Vừa thấy hai chú nhóc dừng xe trước cửa, con chó xù lông vàng được xích ở cửa nhà đã gừ gừ chực sủa.

Hai chú nhóc vội lùi hẳn sang bên hiệu kem. Phúc thì thầm :

- Để tránh hấp tấp như ở nhà nhỏ Trang, chúng mình vào ăn kem nghiên cứu thật kỹ địa hình và hỏi thăm... Liếc thấy trong hàng kem có cô chủ nhỏ xinh xắn đang ngồi làm bài tập ở bàn nước bên trong vừa coi hàng, Phúc khịt mũi : Chắc chắn nhỏ kia ở đối diện nhà này sẽ có nhiều thông tin tốt cho chúng mình. Trông mặt nó chỉ học lớp bốn là cùng.

Minh chưa kịp tỏ thái độ, Phúc đã dựng xe rất tự tin bước vào hàng kem đang không một bóng khách, nói giọng anh lớn :

- Cho sáu ly kem sầu riêng đi bé.

Cô bé đang mãi học ngược lên thấy chú nhóc đây về coi thường mình thì cau có khó chịu, nhưng có lẽ đã được bố mẹ dạy kỹ bài học : khách hàng là thượng đế, nên cô lại dịu mặt lẳng lẳng ra từ kem để trước cửa nhà mở nắp, lấy hai cái ly và cái muỗng kẹp gấp từng khối kem tròn thả vào ly, lẳng lẳng đặt lên bàn hai ông "thượng đế" nhí.

Minh nói khê :

- Cảm ơn.

Còn Phúc đưa mắt đầy láu lỉnh :

- Bé này...

Lần này "thần dân" không nhịn nổi "thượng đế" liền ngắt lời :

- Các bạn không nên gọi như vậy vì tôi không phải là bé đâu nghe.

Phúc hỉnh mũi cười tit :

- Người lớn hơn gọi người nhỏ hơn là bé cho nó thân thiện không được hay sao ? Các anh học lớp bảy, còn bé học lớp bốn chứ mấy. Thấy cô bé cười nhẹ, Phúc vội nói thêm : Cứ cho là lớp năm rộng rãi thì bé cũng kém các anh hai tuổi, đúng không nào ?

Cô bé liền quay vào bàn mang ra cuốn sách toán lớp bảy chia bìa sách cho "thượng đế" xem. Phúc sượng đỏ cả tai, cười ngượng, gãi gãi gáy :

- Xin lỗi. Được chưa nào. Chờ cô bé lẳng lẳng trở lại bàn học, Phúc mới nói với Minh : Hôm nay ngày gì mà tôi gặp toàn chuyện què ơ là què. Mất luôn cả cơ hội hỏi thăm về nhà nhỏ Hằng. May mà mình còn bốc phét học lớp bảy.

- Tại cậu cứ láu tạ láu tấu... Miệng nói nhưng mắt Minh vẫn hướng sang nhà đối diện. Chú bỗng thất thần khi thấy cánh cổng nhỏ ngôi nhà được mở ra, và người xuất hiện chính là thầy Đại. Thấy dắt chiếc xe Hôn đa cũ chẳng lẫn với ai trong trường, vẫn mặc bộ sơ mi trắng cộc tay, quần tây màu ghi nhạt như khi đến trường. Minh

chợt chú ý ở giỏ xe phía trước có để cái túi giả da nâu hơi phồng. Thấy Đại hoàn toàn vô tình không ngờ hai chú nhóc trong hàng kem để ý từng cử chỉ của mình.

- Sao ở đâu mình cũng gặp thầy ? Phúc vừa xúc thìa kem đẩy cho vào miệng vừa áy náy nói thầm.

Minh như quên mất ly kem khi phát hiện thêm cô gái đang tiễn thầy Đại ở cửa nhà trạc tuổi Hải Trang mà chú tin chắc là Mỹ Hằng, đang có gương mặt buồn rười rượi, hai mắt sưng mọng như vừa khóc. Thầy Đại vừa nổ xe đi Hằng cũng khép luôn cổng, lúi lúi trở vào nhà.

Chờ thầy Đại đi xa, Phúc hùng hống đứng phất dậy :

- Chúng mình sang ngay không con nhỏ vào mất.

Minh lắc đầu :

- Khởi căn. Chú vừa nhấm nháp ly kem, vừa trầm ngâm : Theo tớ khi chúng mình khoan lại cho thấy bốn người hôm tổng vệ sinh thì thầy đã đoán ra người lấy

là ai. Bây giờ tớ với cậu phẩy nhanh để về trước nhà thầy.

Phúc tròn mắt :

- Cậu cho là chính nhỏ Hằng ?

Minh làm ra vẻ quanh co :

- Rồi cậu sẽ nghe thầy Đại nói điều đó. Vết sạch ly kem nhẵn bóng như chùi, chú vươn vai đứng dậy. Đi luôn.

Nhìn trên bàn còn lại những bốn ly đầy nguyên, Phúc khịt mũi tiếc rẻ :

- Làm sao bây giờ ?

Minh miễn cưỡng ngồi xuống nhưng vừa liếc đồng hồ, chú lại đứng lên ngay :

- Ăn tiếp thì chậm. Chú móc túi lấy tiền gọi cô chủ nhỏ : Bạn cho trả tiền nè.

Cô bé "thần dân" rời bàn học ra với các "thượng đế" :

- Các bạn ăn không hết à ?

"Thượng đế" Phúc nhún vai :

- Kem dở ẹc...

...oi có thể cho kem vào cái ly bánh
quê, các bạn vừa đi vắn vừa ăn được.

"Thượng đế" lại nhún vai :

- O.K

"Thần dân" chỉ tùm tùm cười độ lượng
khi liếc thấy tám phù hiệu hình chữ nhật
trên ngực áo hai "thượng đế" đều ghi rõ "lớp
6A1 trường Quang Trung".

Phúc và Minh thay nhau đạp xe cật lực
theo đường tắt quyết đến nhà thầy Đại
trước khi thầy về để chuyện đến thăm thầy
có vẻ tự nhiên, nhưng rút cục cũng tới sau.
Khi thấy lúi húi mở khóa cửa xong, quay ra
đất xe thì hai chú nhóc mồ hôi mồ kê nhễ
nhại từ ngoài đường lao bổ lên hè.

- Có chuyện gì mà các em cật rập thế ?
Thấy hai học trò, thầy Đại cố cười vui
nhưng giọng nói vẫn không được tự nhiên :
Có tin gì mới không các nhà điều tra ?

Hai chú nhóc đưa mắt nhìn nhau, bực
theo thầy vào nhà rồi mới thưa chuyện.

Phúc hấp tấp nói trước :

Thầy, chúng em đã biết chắc
chính là chiếc máy của Mỹ Hằng lấy.

Mặt thầy Đại đang nghiêm bồng bồng
rồi :

- Làm sao... Làm sao các em dám
khẳng định ?

Thái độ khác thường của thầy trùng
với dự đoán của Minh, nên Phúc đưa chân
dưới gầm bàn đá nhẹ vào chân bạn. Minh
nghiêm trang nói :

- Thưa thầy, chúng em có đủ bằng
chứng rồi ạ.

Thầy Đại lặng hẩn đi, nhìn kỹ hai chú
nhóc rồi miễn cưỡng gật đầu :

- Các em rất giỏi. Giọng thầy chậm
rãi : Nói thật với các em, thầy vừa từ nhà
Mỹ Hằng về. Thấy đứng dậy ra chỗ dựng
chiếc Hon đa vừa đi về lấy cái túi giả da,
trở lại bàn tiếp khách, từ từ cầm trong túi
ra chiếc máy chụp hình hiệu Ni - kon có bao
đựng bằng da đen giống hệt chiếc máy đặt
thế ở ngăn tủ phòng truyền thống khiến cả
Minh lẫn Phúc dù biết trước vẫn kinh ngạc

đến đờ đẫn. Thầy mở hẩn ba
máy lên bàn : Đây chính là chiếc máy bị
mất, thầy vừa đi thu về.

Phúc hình mũi thở phào, hai mắt sáng
lên :

- Hóa ra đúng i xì.

Thầy Đại không để ý đến sự hờ hênh
hồn nhiên của Phúc, nói tiếp :

- Trong vụ này, nếu không có các em
lần ra đầu dây, chắc chắn thầy cũng không
ngờ, không thể tìm ra người lấy chiếc máy
là Mỹ Hằng. Thấy đến nhà Hằng là cố ý đi
trước các em một bước, sau khi trả chiếc
máy về nơi cũ, thầy sẽ cố giải quyết ổn thỏa
với nhà trường, chủ yếu là với cô Khánh và
thầy Tôn rồi mới trao đổi lại với các em,
không ngờ các em biết sớm hơn, nên thầy
nói luôn. Ánh mắt thầy Đại thoáng những
nét u buồn : Khi các em khoanh lại bốn em
làm vệ sinh dọn dẹp của lớp 9B3, thì thầy
giật mình và suy ngẫm về từng em mà mấy
năm làm chủ nhiệm lớp, thầy đã hiểu rất
kỹ mọi tâm tính, hoàn cảnh. Không một em
nào có thói xấu tật mắt khiến thầy có thể

gờ. Bất chợt, thấy nhớ ra trường học Mỹ Hằng hôm đó đến trường, mắt đỏ hoe, lại đến trễ gần nửa giờ. Thầy hỏi, Hằng chỉ nói nhỏ : Em xin lỗi thầy, tại em ngủ dậy muộn. Thầy rất phật ý với cách trả lời như vậy. Sau, Mỹ Hằng đi thu dọn phòng, Bích Vân mới nói nhỏ cho thầy biết má Hằng bị ung thư, ngày mai phải mổ trong bệnh viện mà nhà không có tiền. Lúc đầu, Hằng không định lấy thứ gì của trường cả, nhưng sau khi cùng các bạn lau dọn tủ xong, xếp các thứ vào tủ, không hiểu vì lý do gì, cái máy chụp hình lại bị bỏ sót ở ghế, lúc đó Hằng mới nảy ra lòng tham. Mang máy về được đến nhà, Hằng tỉnh mang đi bán ngay nhưng rồi em ấy sợ và hồi hận. Hôm sau, Hằng đã mang đến trường định lựa lúc thuận tiện bỏ trả lại, nhưng em vô cùng ngạc nhiên khi thấy nhiều người nói đã tìm được chiếc máy. Nhìn rõ trên giá trong tủ có chiếc máy ảnh giống hệt, trong khi Hằng lại quá cần tiền để cứu mẹ. Nhà em ấy rất nghèo. Má là giáo viên cấp một. Ba đi vượt biên với nhân tình. Minh mẹ Hằng nuôi nổi bốn chị em Hằng ăn học đã là một nỗ lực

lớn. Khi thầy vừa đến, không ai ngờ Hằng đã khóc òa tự thú hết.

Phúc rung rung nước mắt xúc động :

- Sao thầy không để chị Hằng lấy luôn đi. Chỉ cần thầy và bọn em giữ kín sẽ chẳng bao giờ ai biết. Phải ủng hộ chị ấy cứu mẹ, thầy ạ.

Thầy Đại ân cần ôm vai Phúc kéo sát lại mình :

- Không được, các em ạ. Dù giải thích cách nào thì việc lấy cái máy cũng là sai, nên phải trả nó lại nhà trường. Nhưng thầy yêu cầu các em giữ kín chuyện này, nhường cho thầy toàn quyền giải quyết với ban giám hiệu nhà trường để đừng lộ người lấy ra. Mỹ Hằng học giỏi, trước nay đều rất ngoan, năm tới, em ấy sẽ lên trung học rất cần điểm hạnh kiểm tốt. Đã bị nổi khổ tâm lo lắng cho mẹ trong bệnh viện, giờ dính vụ này, lộ ra, rất có thể sẽ bị đuổi học, thầy không nỡ chút nào. Ý các em thế nào ?

Phúc khịt mũi, ngập ngừng :

... bao nhiêu công lao. Chúng em đang muốn chọ thầy Tôn biết rằng...
Chú định nói : rằng thầy ấy sẽ thua, nhưng lại ý tứ bỏ lửng.

Minh nhìn thầy Đại nói tiếp :

- Kể ra thì cũng tiếc. Nhưng chúng em sẽ nghe lời thầy. Im một lúc, chú nói thêm : Ba má em đều là bác sĩ, để em về nói ba má có thể giúp cho má chị Hằng.

- Còn em sẽ nói ba má giúp một phần tiền - Phúc quả quyết : chắc chắn ba má em sẽ giúp.

Minh và Phúc ra khỏi nhà thầy thì trời đã xầm xẩm tối. Đường phố đã lên đèn. Suốt dọc đường dài, Phúc uể oải đạp chậm như sên bò mà Minh cũng chẳng thấy sốt ruột. Chú nhóc cứ như mất phương hướng đang lạc trên đường phố của một hành tinh khác. Không ai nói với ai một lời. Mãi về sau, nhện không nổi, Phúc mới hậm hực lên tiếng trước :

- Theo cậu, vinh quang với cao thượng thì cái nào hơn ? Thấy bạn ngồi sau vẫn im thín thít, chú bứt rứt : Sao lúc ở nhà thầy

tớ thấy rõ ràng cao thượng...
khỏi nhà thầy, tớ thấy vinh quang cô về giá trị hơn. Chúng mình tốn bao nhiêu công lao...

Minh thân thiết quàng tay ôm eo bạn đây thông cảm :

- Chúng mình sẽ làm lại từ đầu bằng một vụ án khác. Tớ đang không biết về sẽ kể với ba má thế nào. Nếu nói không tìm được thủ phạm, chắc chắn sẽ bị cả nhà chọc què.

Phúc hình mũi buông một tay lái để cầm tay bạn an ủi :

- Thì tớ khác gì cậu. Rồi chú thở dài : Cái thằng cao thượng mệt thật. Cậu thấy đôi chưa ? Hình như cao thượng thì nhanh đôi hơn vinh quang, cậu ạ.

TP. Hồ Chí Minh - Gò Vấp, 1 - 3 - 1995

hot ch
RA CA TA NHÍ
NGUYỄN MẠNH TUẤN

● *Chịu trách nhiệm xuất bản :*

LÊ HOÀNG

● *Biên tập :* **CÚC HƯƠNG**

● *Bìa :* *Họa sĩ* **NGUYỄN TRUNG TÍN**

● *Minh họa :* **HUY TIẾN**

● *Trình bày :* **THÚC HOAN**

● *Sửa bản in :* **PHƯƠNG NAM**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Quận 3, TP. Hồ Chí Minh

In 10.000 cuốn, khổ 10x14cm tại XN In LIDISACO
190B Nguyễn Trọng Tuyển, Phú Nhuận, TP.HCM
Số đăng ký kế hoạch xuất bản : 666/68 do Cục
Xuất bản cấp ngày 28/11/94 và Quyết định xuất
bản số : 293MN/95 do Nhà xuất bản Trẻ cấp ngày
19/8/1995 In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/1995.